

words

Agatha Christie®

เกมซ่อนใต้แสงแดด

Evil Under the Sun

อรทัย
พันรพวงศ์
แปล

เมื่อความลุ่มหลงทำให้สายตามืดมัว
ความน่าสะพรึงกลัวจึงบังเกิดในกับดักแห่งคำลวงและความตาย

words
words without boundaries

เงามรณะใต้แสงแดด

Evil Under the Sun

อากาธา คริสตี้

เขียน

อรรถัย พันธพงศ์

แปล

ก ร อ ่า น คื อ ร า ก ฏ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“นั่นเป็นเพราะเขาได้รับการศึกษาอย่างจำกัดนะสิ
หรือไม่ภรรยาของผมนอกใจฉันแบบนั้น
ดูสิ่งที่เขาอ่านสิ! มีแต่เรื่องระทึกขวัญหรือไม่ก็เรื่องการต่อสู้ในโลกความอย”
- อากาธา คริสตี้

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เงามรณะใต้แสงแดด
Evil Under the Sun

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Evil Under the Sun © 1941 Agatha Christie Limited. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
www.agathachristie.com

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8434-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขอิ้งค์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณเนติ • บรรณาธิการ ปุณยภา เหล่าเจริญวงศ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมดตาด
ออกแบบรูปเล่ม ญาณิกา อยู่ยั้ง, ศุภิสรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีพัฒน์กุล, ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล

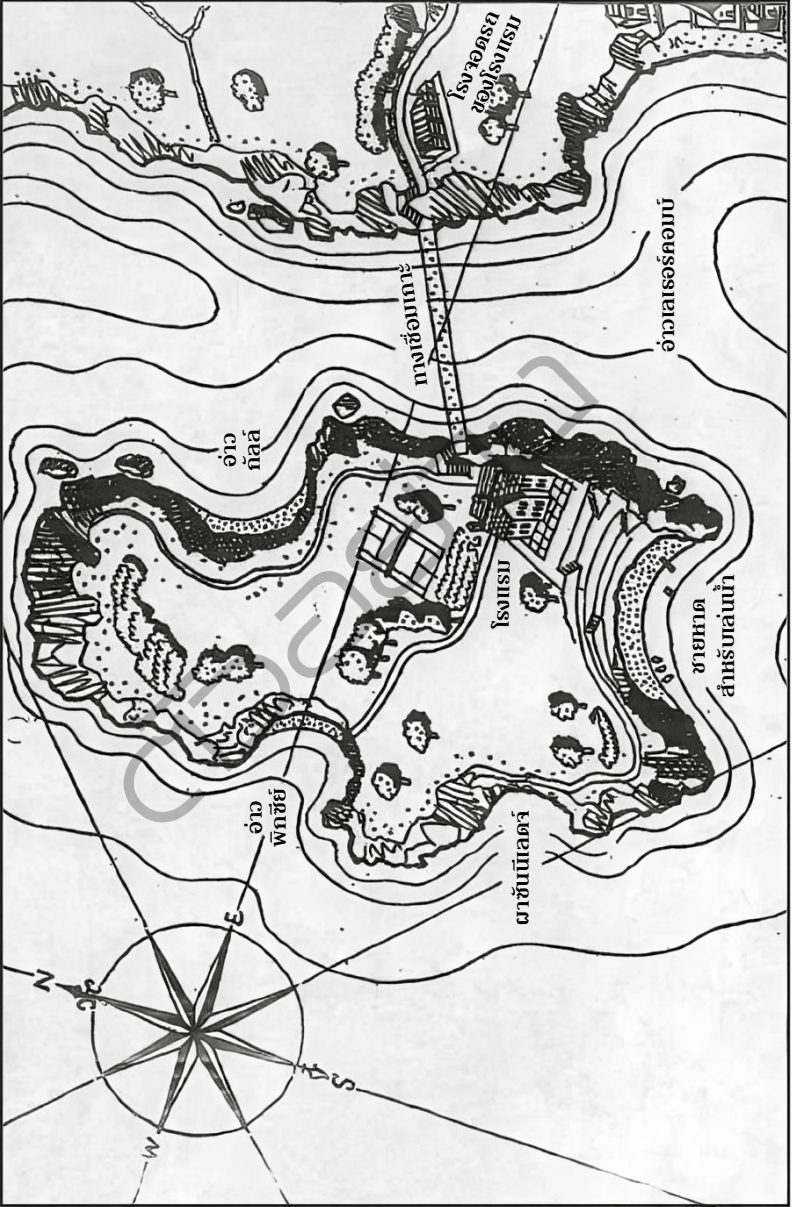
คำนำสำนักพิมพ์

เงาพระจันทร์ได้แสงแดด คือหนึ่งในผลงานเล่มขึ้นหิ้งของอาภา คริสต์ ที่ยังคงตราตรึงใจนักอ่านด้วยสำนวนชวนคิดต้องตามติดจนหน้าสุดท้าย ในเล่มนี้ คุณจะสัมผัสการไขคดีสุดมหัศจรรย์อันไม่น่าจะเป็นไปได้ของ นักสืบผู้ชาญฉลาด แอร์กูล บัวโรต์ กับคดีที่ดูเรียบง่ายทว่าอำพรางเงื่อนงำ แสนอันตรายเอาไว้

ขณะที่บัวโรต์กำลังพักร้อนบนเกาะห่างไกลแห่งหนึ่ง ปัญหาก็คือตามหา เขาเจอจนได้ เมื่อเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้น ณ โรงแรมที่เขาพักอยู่ บัวโรต์ พบว่าคดีซึ่งดูธรรมดาๆ นี้ แท้จริงกลับเก็บซ่อนความลับที่ไม่มีใครคาดคิด เพราะผู้ต้องสงสัยทั้งหลายต่างมีคำให้การที่หาช่องโหว่ไม่ได้ ทั้งที่ทุกคน มีแรงจูงใจมาจากพอให้เป็นฆาตกรแน่ๆ! ได้เวลาบัวโรต์ต้องกลับมาดม กลิ่นเกิดทุกการกระทำ และจับผิดทุกคนอีกครั้ง เพราะการค้นพบเบาะแส ที่แม้ดูไม่น่าเกี่ยวข้องกันที่สุดกำลังจะนำไปสู่ฉากแห่งการเปิดโปงคำโกหก อันแนบเนียน แต่แผนการเบื้องหลังของคนร้ายตัวจริงจะใช้คำตอบที่ทุกคน ตามหาหรือไม่ และบทสรุปสุดท้ายจะเป็นอย่างไร

ร่วมหาคำตอบไปพร้อมบัวโรต์ได้ใน*เงาพระจันทร์ได้แสงแดด* นิยาย สืบสวนที่ทั้งสนุก หักมุม แสบยล และท้าทายผู้อ่านให้กลับมาตั้งคำถามว่า แท้จริงแล้ว สิ่งที่คุณคนเชื่อจะใช้ความจริงที่สุดเพียงหนึ่งเดียวหรือไม่

ถ้าคุณพร้อมแล้ว เตรียมจับพิรุณให้ได้ ล่าความจริงใจของตนให้ดี และ ไปมุ่งหน้าหาคำตอบแห่งความตายใต้เงาพระจันทร์กัน

บทที่ 1

เมื่อ คราที่กัปตันโรเจอร์ แองเมอร์ริง สร้างบ้านบนเกาะริมอ่าวเลเธอร์คอมป์ ในปี 1782 ใครต่อใครพากันคิดว่าเขาทำเรื่องสุดเพี้ยน ชายชาติตระกูลดี อย่างเขาควรจะมีคฤหาสน์หรูหราสมฐานะอยู่บนทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ พร้อมด้วย ลำธารที่ไหลผ่านและห้องทุ่งสำหรับเลี้ยงปศุสัตว์

ทว่ากัปตันโรเจอร์ แองเมอร์ริง มีใจรักมันเพียงสิ่งเดียวนั่นก็คือทะเล เขาจึงสร้างบ้านของตัวเอง – บ้านอันมั่นคงแข็งแรงตามสมควร บนแหลม เล็กๆ ที่มีลมพัดแรงและเป็นที่อาศัยของหมูนกนางนวล – ซึ่งถูกตัดขาดจาก ผืนแผ่นดินใหญ่ทุกครั้งที่น่าขึ้น

เขาไม่ได้แต่งงาน ทะเลเป็นคู่ชีวิตคนแรกและคนสุดท้ายของเขา หลังจากเขาเสียชีวิต บ้านกับเกาะก็ตกไปเป็นของญาติห่างๆ คนหนึ่ง ลูกพี่- ลูกน้องผู้นั้นกับลูกๆ หลานๆ แทบไม่เห็นค่าของมรดกชิ้นนี้ ที่ดินของพวกเขา หดหายลงไปเรื่อยๆ และทายาทรุ่นต่อๆ มากียากจนลงทุกที

ในปี 1922 เมื่อการไปตากอากาศริมทะเลในช่วงวันหยุดกลายเป็น ค่านิยมอันแพร่หลาย และผู้คนคิดว่าอากาศชายฝั่งเทศมณฑลเดวอนกับ คอร์นวอลล์ในฤดูร้อนไม่ได้อ่อนเกินทนอีกต่อไป อาร์เธอร์ แองเมอร์ริง พบว่า บ้านสไตล์ยุคปลายจอร์เจียหลังใหญ่อันไร้ซึ่งความสะดวกสบายของตน ยังขายไม่ออก ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้เงินก้อนโตจากอสังหาริมทรัพย์ตกยุค

ซึ่งเป็นมรดกจากนักเดินเรืออย่างกัปตันโรเจอร์

บ้านอันมั่นคงแข็งแรงหลังนี้ได้รับการต่อเติมเสริมแต่งขึ้นใหม่ มีการสร้างทางคอนกรีตเชื่อมแผ่นดินใหญ่กับตัวเกาะ สร้างและปรับ “ทางเดิน” รวมทั้ง “มุมพักผ่อน” ทั่วทั้งเกาะ มีสนามเทนนิสสองคอร์ต และเฉลียงสำหรับอาบแดดซึ่งลาดลงไปยังอ่าวเล็กๆ ที่ประดับด้วยเรือยางกับกระดานกระโดดน้ำ โรงแรมจอลลีโรเจอร์บนเกาะสมักเกลอร์ส ในอ่าวเลเธอร์คอมป์เปิดตัวอย่างงดงาม และตั้งแต่เดือนมิถุนายนจนถึงเดือนกันยายน (ที่มีวันหยุดสั้นๆ ในช่วงเทศกาลอีสเตอร์) โรงแรมจอลลีโรเจอร์ก็มีคนพักแน่นขนัดเสมอ ไม่เว้นแม้แต่ห้องใต้หลังคา มีการขยายขนาดและปรับปรุงโรงแรมในปี 1934 โดยเพิ่มบาร์ค็อกเทล ปรับห้องรับประทานอาหารให้ใหญ่ขึ้น และสร้างห้องน้ำเพิ่มเติม ราคาที่พักก็สูงขึ้นด้วย

ผู้คนพากันพูดว่า

“เคยไปอ่าวเลเธอร์คอมป์หรือยังล่ะ ที่นั่นมีโรงแรมดูดีน่าพัก ตั้งอยู่บนสิ่งๆ ที่เหมือนจะเป็นเกาะ สะดวกสบายมาก และไม่มีนักท่องเที่ยวหรือรถทัวร์นำเที่ยวด้วย อาหารอร่อย อะไรๆ ก็ดี ลองไปดูสิ”

แล้วผู้คนก็พากันไปที่นั่น

II

มีบุคคลสำคัญมากคนหนึ่ง (อย่างน้อยเจ้าตัวก็ประเมินตัวเองเช่นนั้น) มาพักที่โรงแรมจอลลีโรเจอร์ แอร์กูล ปัวโรต์ ดูเด่นสะดุดตาในชุดผ้าฝ้ายเนื้อหนา สีขาวกับหมวกปานามาที่ทำมุมเอียงกระเท่อยู่เหนือดวงตา หนวดพลีตวัดอย่างงดงาม เขานอนเอนหลังอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบปรับปรุงพิเศษ และกวาดตามองชายหาดสำหรับเล่นน้ำ มีเฉลียงทอดตัวลงไปจากโรงแรมหลายจุด ส่วนบนชายหาดก็มีของเล่นเป่าลม เบาะลอยน้ำ เรือยาง เรือพาย ลูกบอลและของเล่นยาง มีสปริงบอร์ดยาวหนึ่งแผ่นกับเรือแพสามลำเรียงรายนอกชายฝั่ง

ส่วนพวกที่มาเล่นน้ำ บ้างก็อยู่ในทะเล บ้างก็นอนผึ่งกายอาบแดด บ้างก็กำลังบรรจุขวดน้ำมันตามเนื้อตัว

บนเฉลียงถัดขึ้นไปนั่นเอง พวกที่ไม่ได้มาเล่นน้ำกำลังนั่งพูดคุยกัน เรื่องลมฟ้าอากาศ จากเหตุการณ์เบื้องหน้าพวกเขา ชาวในหนังสือพิมพ์ กรอบเข้า รวมทั้งเรื่องอื่นใดก็ตามที่ดึงดูดความสนใจของพวกเขา

ทางซ้ายมือของปัวโรต์ คำพูดนุ่มนวลเนิบนาบพร่างพรูจากปาก คุณนายการ์เดนเนอร์อย่างไม่ขาดสายผสมผสานกับเสียงเข็มที่กระทบกันดังกริกๆ ขณะที่เธอถักนิตติ้งอย่างกระฉับกระเฉง ถัดจากเธอคือผู้เป็นสามี โอเดิลล์ ซี. การ์เดนเนอร์ ซึ่งเอนกายอยู่บนเก้าอี้เปเลเชวอน หมวกของเขาเอียงกระพริบอยู่เหนือจมูก เขาส่งเสียงตอบรับสั้นๆ เป็นครั้งคราวเมื่อฝ่ายภรรยาร้องขอความเห็น

ทางขวาของปัวโรต์คือคุณบรูว์สเตอร์ หญิงแกร่งหุ่นนักกีฬา ผู้มีเรือนผมสีดอกเลาและใบหน้ากว้างกลมกร้านแดดที่ดูเป็นมิตร เธอได้ตอบเสียงห้าว ฟังเหมือนเสียงสุนัขเลี้ยงแกะที่เห่าโส่งๆ เป็นครั้งคราวขัดจังหวะเสียงเท้าบ็อกๆ ตลอดเวลาของสุนัขพันธุ์พอมเมอเรเนียน

คุณนายการ์เดนเนอร์กำลังพูดว่า

“ฉันเลยบอกคุณการ์เดนเนอร์ไปว่า นี่ การไปเที่ยวทัศนศึกษาจกีสกุกดี อยู่หรือก ฉันชอบสำรวจสถานที่จนถ้วนท้วนนะ แต่พูดก็พูดเถอะ เราเที่ยวชมอังกฤษกันมาพอแล้ว และสิ่งที่ฉันต้องการในตอนนี่คือการหาสถานที่เจียบสงบริมทะเลสักแห่งแล้วก็แค่พักผ่อน นั่นคือสิ่งที่ฉันพูดใช่หรือเปล่า โอเดิลล์ แค่พักผ่อนนะ ฉันรู้สึกว่าตัวเองต้องพักผ่อนจริงๆ เลยพูดไปแบบนั้น ใช่ไหม โอเดิลล์”

คุณการ์เดนเนอร์พูดพึมพำมาจากใต้หมวก

“ใช่จ๊ะ ที่รัก”

คุณนายการ์เดนเนอร์พูดต่อเรื่องเดิม

“ด้วยเหตุนี้ พอฉันเอย่กับคุณเคลโซที่คุกส์ - เขาคือคนที่ช่วยจัดแผนการท่องเที่ยวทั้งหมดให้เรา แล้วก็ให้ความช่วยเหลืออย่างดีที่สุด ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าเราจะทำอะไรยังงั้ถ้าไม่มีเขา! - อ้อ อย่างที่บอกไปนั่นแหละ พอฉันเอย่กับเขาเรื่องนี้ คุณเคลโซก็บอกว่าไม่มีที่ไหนดีไปกว่าที่นั่นอีกแล้ว สถานที่งดงามอย่าบอกใคร เขาว่า ไม่เหมือนที่ไหนในโลก แถมยังสะดวกสบายและ

พิเศษสุดในทุกแง่มุม แล้วก็แน่นอน คุณการ์เดนเนอร์นะ เขาพูดแทรกขึ้นมาบอกว่าแล้วเรื่องระบบสุขอนามัยละ คืออย่างนี้ค่ะ ถ้าคุณจะเชื่อฉันนะคะ คุณปัวโรต์ น้องสาวของคุณการ์เดนเนอร์เคยไปพักที่เกสต์เฮาส์แห่งหนึ่ง พวกเขาบอกว่าที่นั่นพิเศษมากและอยู่ตรงใจกลางทุ่งหญ้า แต่เชื่อไหมล่ะคะ *ไม่มีอะไรนอกจากสวมหลุม!* เพราะอย่างนั้นนั่นแหละ คุณการ์เดนเนอร์เลยนึกระแวงสถานที่ที่ไม่เหมือนที่ใดในโลกทำนองนี้ ไซ้ไหม โอเดิลล์”

“อืม ไซ้จ๊ะ ที่รัก” การ์เดนเนอร์พูด

“แต่คุณเคลโซยืนยันกับเราทันที เขาบอกว่าเรื่องสุขอนามัยนั้นทันสมัยใหม่ที่สุด อาหารการกินก็เป็นเลิศ ฉันมั่นใจว่าเป็นจริงตามนั้น แล้วสิ่งหนึ่งที่ฉันชอบก็คือความ*ใกล้ชิดสนิทสนม* ถ้าคุณเข้าใจที่ฉันพูดนะนะ การอยู่ในสถานที่เล็กๆ ทำให้เราพูดคุยกันได้อย่างทั่วถึง แล้วทุกคนก็รู้จักกันหมด ถ้าจะให้พูดถึงข้อเสียของคนอังกฤษสักข้อ สิ่งนั้นก็คือพวกเขาค่อนข้างถือตัวอยู่สักหน่อยจนกว่าจะรู้จักกันสักปีสองปี หลังจากนั้นก็ไม่มีใครดีไปกว่าพวกเขาอีกแล้วละ คุณเคลโซบอกว่าบุคคลที่น่าสนใจตามก็มาที่นี้ และฉันก็เห็นแล้วว่าเขาพูดถูก เพราะที่นี่มีคุณเิงคะ คุณปัวโรต์ แล้วก็คุณดาร์นลีย์ โอ! ฉันดีใจจนเนื้อเต้นเลยละ ตอนที่ได้รู้ว่าคุณเป็นใคร ไซ้ไหม โอเดิลล์”

“ไซ้จ๊ะ ที่รัก”

“ฮ่า!” คุณบรูว์สเตอร์พูดแทรกเสียงก้อง “น่าปลาบปลื้มดีแท้ ว่าไหมล่ะ คุณปัวโรต์”

แอร์กูล ปัวโรต์ ยกมือสองข้างขึ้นเป็นเชิงปฏิเสธ แต่ก็ก็เป็นเพียงการทำตามมารยาทเท่านั้น คุณนายการ์เดนเนอร์พูดต่ออย่างสิ้นไหว

“คืออย่างนี้ค่ะ คุณปัวโรต์ ฉันเคยได้ยินเรื่องของคุณมาจากคอร์นีเลีย ร็อบสัน คุณการ์เดนเนอร์กับฉันอยู่ที่เบเดนฮอฟเมื่อเดือนพฤษภาคม แ่นะละคะว่าคอร์นีเลียเล่าเรื่องทั้งหมดในอียิปต์ตอนที่ลินเนต ริดจ์เวย์ ถูกฆ่าตายให้เราฟัง เธอบอกว่าคุณยอดเยี่ยมมาก แล้วฉันก็ตื่นเต้นอยากเจอคุณมาตลอด ไซ้ไหม โอเดิลล์”

“ไซ้จ๊ะ ที่รัก”

“ไหนจะคุณดาร์นลีย์อีก ฉันได้ของมากมายหลายสิ่งจากร้านโรสมอนด์ ซึ่งแน่นอนว่าเธอก็คือโรสมอนด์ ไม่ใช่หรือ ฉันคิดว่าเสื้อผ้าของเธอตัดเย็บได้เก๋ไก๋เหลือเกิน รูปทรงสวยหรูดุติ ชุดนั้นที่ฉันสวมเมื่อคืนวานก็มาจากร้านของเธอ ฉันว่าเธอช่างเป็นผู้หญิงที่ดูดีไปเสียหมด”

ถัดจากคุณบรูว์สเตอร์ พันตรีแบร์รีกำลังนั่งจับจ้องพวกที่กำลังเล่นน้ำด้วยดวงตาพองโต เขาพูดโพล่งออกมาว่า

“สวยสะดุดตาอะไรอย่างนี้!”

คุณนายการ์เดนเนอร์ทำเขมนิตตึงกระทบกัน

“ฉันต้องยอมรับเรื่องหนึ่งนะค่ะ คุณบิวโรต์ ฉันออกจะตกใจที่เจอคุณที่นี่ - ไม่ใช่ว่าฉันไม่ตื่นเต้นดีใจที่ได้เจอคุณหรอกนะ เพราะว่าฉันตื่นเต้นอยู่แล้ว คุณการ์เดนเนอร์ก็รู้ แต่ฉันนึกคิดขึ้นมาว่า คุณอาจจะมาที่นี่ - เออ เพราะเรื่องงานนะค่ะ เข้าใจความหมายของฉันใช่ไหมค่ะ แหม ก็ฉันเป็นคนขี้อ่อนอย่างหนักนะสิคะ คุณการ์เดนเนอร์ก็คงจะบอกคุณแบบเดียวกัน แล้วฉันคงทนไม่ได้ถ้าจะต้องเข้าไปพัวพันกับเหตุฆาตกรรมใดๆก็ตาม คือว่า -”

คุณการ์เดนเนอร์กระแอม แล้วพูดว่า

“คืออย่างนี้ครับ คุณบิวโรต์ คุณนายการ์เดนเนอร์นะขี้อ่อนมาก”

แอร์กูล บิวโรต์ ชูสองมือขึ้นกลางอากาศ

“แต่ผมขอยืนยันครับ มาตาม ว่าผมมาที่นี่ด้วยเหตุผลเดียวกับพวกคุณนั่นแหละ - เพื่อมาหาความสำราญใจ - เพื่อพักผ่อนในวันหยุด ผมไม่ได้นึกถึงเรื่องอาชญากรรมเลยด้วยซ้ำ”

คุณบรูว์สเตอร์พูดขึ้นอีกครั้งด้วยเสียงหัวลั่นเหมือนเสียงสุนัขเห่า

“ไม่มีร่างบนเกาะสมักเกลอร์ส”

แอร์กูล บิวโรต์ พูดว่า

“อา! แต่พูดแบบนั้นก็ยิ่งถูกเสียทีเดียวนะครับ” เขาชี้ลงไปเบื้องล่าง “ดูกลุ่มคนตรงนั้นสิ นอนเรียงกันเป็นแถว พวกเขาคืออะไรหรือ พวกเขาไม่ใช่ผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิง ไม่มีอะไรบอกถึงตัวตน พวกเขาก็เป็นแค่ - ร่าง!”

พันตรีแบร์รีพูดด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“บางคนก็เป็นสาวสวยหน้าตาดีอยู่นะ แต่อาจจะผอมไปสักหน่อย”

ปัวโรต์อุทานออกมา

“ใช่ แต่มันเข้าใจยังงี้ น่าค้นหาตรงไหนกันล่ะ ผมนะแก่แล้ว หัวเก่า อีกต่างหาก สมัยผมยังหนุ่ม แทบไม่ได้เห็นข้อเท้าด้วยซ้ำ แค่วางโปรง ซับในพองฟูโผล่ออกมาแวบๆ ก็ชวนให้รู้สึกวาบหวาม! ความนวลเนียนของ ปลีน้อง – หัวเข้า – สายรัดถุงน่องติดโบ –”

“สัปดน สัปดนนัก!” พันตรีแบร์รีพูดเสียงแหบ

“ก็ดูคล่องตัวกว่ามากโขเลยละค่ะ – สิ่งที่เราสวมใส่กันทุกวันนี้”
คุณบรูว์สเตอร์พูด

“โอ๊ะ ใช่ค่ะ คุณปัวโรต์” คุณนายการ์เดเนอร์พูด “คืออย่างนี้ค่ะ ฉันคิดจริงๆ นะคะว่าคนหนุ่มสาวสมัยนี้ใช้ชีวิตอย่างเป็นธรรมชาติและสุขภาพ ดีกว่าเรามาก พวกเขาเล่นสนุกด้วยกัน แล้วพวกเขาก็ – เอ่อ พวกเขา –”
คุณนายการ์เดเนอร์หน้าแดงเรื่อ เนื่องจากจิตใจเธอสะอาดบริสุทธิ์ – “พวกเขา ไม่ได้คิดอะไรในแง่ไหน ถ้าคุณเข้าใจความหมายของฉันนะคะ”

“ผมเข้าใจอยู่แล้วครับ” แอร์กูล ปัวโรต์ พูด “ช่างน่าเศร้า!”

“น่าเศร้ารึ” คุณนายการ์เดเนอร์พูดเสียงแหลม

“การตัดเรื่องรักเรื่องใคร่ออกไป – ความน่าค้นหาทั้งหลาย! เดียวนี้ทุกสิ่งถูกจัดมาตรฐานไปเสียหมด!” เขาโบกมือไปทางพวกที่กำลังนอนเอกเขนก “ภาพคนพวกนั้นทำให้ผมนึกถึงห้องเก็บศพของปารีส¹ มากๆ”

“คุณปัวโรต์!” คุณนายการ์เดเนอร์ตกระลึง

“ร่าง – ถูกจัดเรียงบนแท่นวางศพ – ไม่ต่างอะไรกับเนื้อสดบนเขียง!”

“แต่คุณปัวโรต์คะ คำพูดพวกนั้นไม่เกินจริงไปหน่อยหรือคะ”

แอร์กูล ปัวโรต์ ยอมรับว่า

“ก็อาจจะจริง ใช่ครับ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ” คุณนายการ์เดเนอร์ถกนิตติงอย่างขมขื่น “ฉันออกจะเห็นด้วยกับคุณในประเด็นหนึ่งนะคะ พวกสาวๆ ที่นอนอยู่กลางแดด

¹ Paris Morgue เป็นห้องที่มีบันทึกระจกใส่ ใช้จัดแสดงศพไร้ญาติหรือศพนิรนาม เป็นสถานที่ท่องเที่ยวอดนียมของปารีสในช่วงศตวรรษที่ 19

แบบนั้นจะมีขงอกตามแขนตามขาของพวกเธอ ฉันเคยบอกไอรีน - ลูกสาว
ของฉันนะค่ะคุณป๊อไรต์ ฉันพูดกับแกว่า ไอรีนจะ ถ้าลูกนอนกลางแดด
แบบนั้น ลูกจะมีขนขึ้นทั่วตัว ขนบนแขน ขนบนขา ขนบนหน้าท้อง แล้ว
แบบนั้นลูกจะดูเหมือนตัวอะไรละ ฉันบอกแกไปแบบนั้น ใช่ไหม โอเดิลล์”

“ใช่จ๊ะ ที่รัก” คุณการ์เดนเนอร์พูด

ทุกคนเงยไป อาจจะกำลังนึกภาพไอรีนในสภาพน่าเกลียดน่ากลัว
ที่สุดอยู่

คุณนายการ์เดนเนอร์ม้วนเก็บนิตติ้งของตนแล้วพูดว่า

“ฉันกำลังคิดว่า -”

คุณการ์เดนเนอร์พูดว่า

“อะไรจ๊ะ ที่รัก”

เขาพยายามลูกออกจากเก้าอี้เปลแขน แล้วรับนิตติ้งกับหนังสือของ
คุณนายการ์เดนเนอร์มา จากนั้นก็ถามว่า

“ไปร่วมดื่มกับเราไหมครับ คุณบรูว์สเตอร์”

“ตอนนี้ยังดีกว่าค่ะ ชอบคุณ”

สามีภรรยาการ์เดนเนอร์เดินขึ้นไปยังโรงแรม

คุณบรูว์สเตอร์พูดว่า

“สามีชาวอเมริกันนี้ช่างยอดเยี่ยม!”

III

ผู้ที่มานั่งแทนคุณนายการ์เดนเนอร์คือสาธุคุณสติเวน เลน

คุณเลนเป็นนักบวชร่างสูงวัยห้าสิบกว่าผู้ดูกระฉับกระเฉง ใบหน้า
ของเขาเป็นสีแทน กางเกงผ้าสักหลาดสีเทาเข้มที่เขาสวมเข้ากันดีกับช่วง
วันหยุดพักผ่อน แต่ดูไม่สมฐานะของเจ้าตัว

เขาพูดด้วยความกระตือรือร้นว่า

“ช่างเป็นสถานที่สุดพิเศษ! ผมเดินจากอ่าวเลเธอร์คอมบี้ไปฮาร์พอร์ต
แล้วก็กลับมาทางหน้าผาอีกครั้ง”

“ออกไปเดินอย่างนี้คงร้อนน่าดู” พันตรีแบร์รี่ผู้ไม่เคยออกไปเดินพุดขึ้น
“เป็นการออกกำลังกายที่ดีนะ” คุณบรูว์สเตอร์พุด “ฉันยังไม่ได้
ไปพายเรือเลย ไม่มีอะไรช่วยเพิ่มกล้ามเนื้อหน้าท้องได้ดีเท่าการพายเรือ
อีกแล้ว”

แอร์กูล บัวโรต์ ลดสายตาลงมองช่วงกลางลำตัวที่หนุนป่องของตนด้วยความ
ความเศร้าใจพอควร

คุณบรูว์สเตอร์ที่สังเกตเห็นสายตาของอีกฝ่ายพุดบโลบโยนว่า
“ประเดี๋ยวคุณก็จัดมันไปได้ล่ะ คุณบัวโรต์ ถ้าคุณออกไปพายเรือ
ทุกวัน”

“แมรี่ซี (ขอบคุณครับ) มาดมัวแซล ผมไม่ชอบเรือเอาเสียเลย!”

“คุณหมายถึงเรือเล็กหรือคะ”

“เรือทุกขนาดครับ!” เขาหลับตาและตัวสั่น “ทะเลกระเพื่อมขึ้น ๆ ลง ๆ
มันรันทรมันเสียที่ไหน”

“โอ้ ๆ วันนี้ทะเลสงบไม่ต่างอะไรกับอ่างเก็บน้ำ”

บัวโรต์ตอบด้วยความแน่วแน่ว่า

“ทะเลสงบจริงๆ ไม่มีหรอกครับ มันเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา”

“ถ้าถามผมนะ” พันตรีแบร์รี่พุด “เก้าในสิบของอาการเมาคลื่นเป็น
เรื่องของประสาทล้วนๆ”

“นั่นไง” สาธุคุณพุดพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ “ยอดทะเลสีเขียวปากเอง
เขียวนะ - เนอะ ผู้พัน”

“ผมเคยเมาคลื่นแค่หนเดียว - ตอนนั้นกำลังจะข้ามช่องแคบอังกฤษ!
อย่างนี้ถึงมัน นั่นคือคำขวัญประจำใจของผม”

“อาการเมาคลื่นเป็นเรื่องแปลกโดยแท้” คุณบรูว์สเตอร์พุดอย่าง
ครุ่นคิด “ทำไมบางคนเมา แต่บางคนไม่เมา ดูไม่ยุติธรรมเสียเลย แล้วนี่
ไม่เกี่ยวอะไรกับสุขภาพโดยทั่วไปของแต่ละคนด้วยนะ คนไข้โรคก็เป็นกะลาลี
เก่งๆ ได้ มีคนเคยบอกฉันว่า อาการนี้เกี่ยวกับกระดูกสันหลังของเรา
แล้วยังเรื่องที่บางคนกลัวความสูงอีก ฉันเองก็ไม่ค่อยถูกกับความสูงเหมือนกัน
แต่คุณนายเรดเฟิร์นอาการหนักกว่ามาก วันก่อนตอนเดินตามทางบนหน้าผา

เพื่อจะไปฮาร์ฟอร์ด เธอเวียนหัวแล้วก็เกาแน่นเลย เธอเล่าว่าเคยเซงัก
อยู่กลางทางบนบันไดด้านนอกของมหาวิทยาลัยแห่งมิลานด้วย ขาขึ้นไม่มีปัญหา
อะไรเลย แต่ขาลงนี่สิ”

“งั้นเธอก็ไม่ควรเดินลงบันไดไปอ่าวพิกซีย์นะ” เลนตั้งข้อสังเกต

คุณบรูว์สเตอร์ทำหน้าที่

“ฉันไม่เอาด้วยหรอก แต่คนหนุ่มสาวคงไหว อย่างพวกเด็กชายบ้าน
โควาน และเด็กๆ บ้านมาสเตอร์แมน พวกเขาวิ่งขึ้นวิ่งลงกันสนุกสนานเชียว”
เลนพูดว่า

“คุณนายเรดเฟิร์นมานั่นแล้ว เพิ่งขึ้นมาจากนั่นนะ”

คุณบรูว์สเตอร์แสดงความคิดเห็นว่า

“คุณบิวโรต์น่าจะถูกใจเธอแน่ละ เธอไม่ใช่พวกชอบแอบแดด”

คุณนายเรดเฟิร์นผู้ยังสาวถอดหมวกคลุมผมออก และกำลังสะบัด
ศีรษะสยายเรือนผม เธอมีผมสีบลอนด์เทา และผิวกายซีดเผือดเข้ากับ
สีผมนั้น แขนขาเธอขาวจัด

พันตรีแบร์รีพูด พร้อมขำเสียงแหบ

“ดูไม่ค่อยสุกดีเท่าไรเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ ว่าไหม”

คริสทีน เรดเฟิร์น กำลังสวมชุดคลุมตัวยาวขณะเดินมาจากชายหาด
แล้วขึ้นบันไดมาทางพวกเขา

เธอมีใบหน้าขาวที่ดูจริงจัง สวยในแบบที่ไม่โดดเด่น และมีมือเท้า
ที่เรียวเล็ก

เธอส่งยิ้มให้ แล้วหย่อนตัวลงนั่งข้างๆ พวกเขาพร้อมกับกระชับชุดคลุม
รอบตัว

คุณบรูว์สเตอร์พูดว่า

“คุณเป็นที่ชื่นชอบของคุณบิวโรต์นะ เขาไม่ชอบพวกที่แอบแดดจนผิวตัว
เป็นสีแทน บอกว่าพวกนั้นเหมือนชิ้นเนื้ออย่าง หรืออะไรทำนองนั้นนะ”

คริสทีน เรดเฟิร์น ยิ้มเจื่อนๆ ก่อนจะพูดว่า

“ฉันจะอยากแอบแดดได้จริงๆ! แต่ผิวนั้นไม่กลายเป็นสีน้ำตาลนะสิคะ
มีแต่จะพุพอง แล้วก็ไ้ตักกระรอกเกลียดน่ากลัวไปทั่วทั้งแขน”

“ก็ดีกว่ามีชนขึ้นไปทั่วเหมือนไอรินของคุณนายการ์เดนเนอร์ละนะ”
คุณบรูว์สเตอร์พูด ก่อนจะเสริมต่อเพื่อตอบคำถามจากสายตาของคริสทีน
“เขานี้คุณนายการ์เดนเนอร์พูดน้ำไหลไฟดับ พูดไม่หยุดเลยจริงๆ ‘ใช้ไหม
โอเดิลล์’ ‘ใช่จ๊ะ ที่รัก’” เธอเว้นจังหวะแล้วพูดต่อว่า “แต่คุณป้าโรต๊ะะ ฉัน
แอบคิดว่าคุณน่าจะเล่นตามน้ำไปกับเธอสักหน่อย ทำไมคุณไม่ทำละคะ ทำไม
ไม่บอกเธอว่าคุณมาที่นี่เพื่อสืบสวนเหตุการณ์กรรมสุดสยอง แล้วฆาตกรโรคจิต
ก็ปะปนอยู่กับแขกของโรงแรมนี้แหละ”

แอร์กูล ป้าโรต๊ะ ถอนหายใจแล้วพูดว่า

“ผมกลัวอย่างมากว่าเธอจะเชื่อผมนะสิครับ”

พันตรีแบร์รีหัวเราะพืดพาด ก่อนจะพูดว่า

“เธอจะต้องเชื่ออยู่แล้ว”

เอมิลี บรูว์สเตอร์ พูดบ้าง

“ไม่นะ ฉันไม่เชื่อหรอกว่าแม้แต่คุณนายการ์เดนเนอร์ก็เชื่อว่ามี
ก่อเหตุฆาตกรรมที่นี่ นี่ไม่ใช่สถานที่แบบที่คุณจะพบร่างนะ!”

แอร์กูล ป้าโรต๊ะ ขยับตัวบนเก้าอี้เล็กน้อย เขาไม่เห็นด้วยและพูดว่า

“แต่ทำไมจะไม่พบละครับ มาดามวแซล เหตุใดจึงไม่ควรมียิ่งที่คุณ
เรียกว่า ‘ร่าง’ บนเกาะสมักเกลอร์สแห่งนี้”

เอมิลี บรูว์สเตอร์ ตอบกลับว่า

“ก็ไม่ทราบสิคะ ฉันว่าสถานที่บางแห่งมีความเป็นไปได้น้อยกว่า
ที่อื่นๆ นะ ที่นี้ไม่ใช่สถานที่จำพวก—” เธอพูดไม่จบประโยค รู้สึกว่าการ
อธิบายสิ่งที่ใจคิดเป็นเรื่องยาก

“ที่นี้โรแมนติกก็จริงครับ” แอร์กูล ป้าโรต๊ะ เห็นด้วย “ทั้งเจียบสงบ
แสงอาทิตย์ส่องสว่าง มีท้องทะเลสีคราม แต่คุณลืมไปนะครับ คุณบรูว์สเตอร์
ว่าภายใต้ตะวันดวงนี้มีความชั่วร้ายอยู่ทุกแห่งหน”

สาธุคุณขยับกายบนเก้าอี้ เขาโน้มตัวมาข้างหน้า ดวงตาสีฟ้ากระจาง
ของเขาสว่างขึ้น

คุณบรูว์สเตอร์ยกไหล่

“โอ้! เรื่องนั้นฉันรู้อยู่แล้วละ แต่อย่างไรก็ตาม—”

“แต่อย่างไรก็ตามคุณยังรู้สึกว่่า ที่นี้ไม่น่าจะเกิดเหตุอาชญากรรมได้
ใช้ไหม คุณลืมสิ่งหนึ่งไปครับ มาดามวแซล”

“ธรรมชาติของมนุษย์ใช้ไหมคะ”

“ก็ใช่ครับ ใช้เช่นนั้นแหละ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ผมกำลังจะพูด ผมกำลัง
จะชี้แจงให้คุณฟังว่า ตอนนี้อยู่ที่นั่นเพื่อพักผ่อนในช่วงวันหยุด”

เอมิลี บรูว์สเตอร์ หันไปหาเขาด้วยสีหน้างุนงง

“ฉันไม่เข้าใจค่ะ”

แอร์กูล บัวโรต์ ส่งยิ้มกว้างอย่างอ่อนโยนให้เธอ เขาโบกนิ้วชี้เข้าๆ
กลางอากาศเพื่อเน้นย้ำ

“เราสามมูตักันนะครับ สมมุติว่าคุณมีศัตรูอยู่คนหนึ่ง ถ้าคุณไป
ตามหาเขาในแฟลตที่เขาอยู่ ไปที่ทำงานของเขา หรือแม้แต่บนถนน - เอเบียง
(เอลละ) คุณก็ต้องมีเหตุผล - คุณต้องหาเหตุผลให้ตัวเอง แต่ที่ชายทะเล
อย่างที่นี่ ไม่มีความจำเป็นที่เราจะต้องหาเหตุผลให้ตัวเอง คุณมาอยู่ที่
เลเธอร์คอมป์ท่าไมเนอร์หรือ *ปาร์เบลล์!* (ปัดโธ!) ก็นี่มันเดือนสิงหาคม -
ใครๆ ก็พากันไปชายทะเลในเดือนสิงหาคม - เราต่างพักผ่อนในช่วงวันหยุด -
ฉะนั้นการที่คุณมาอยู่ที่นี่ คุณเล่นมาอยู่ที่นี่ พันตรีแบร์รีมาอยู่ที่นี่ และ
คุณนายเรดเฟิร์นกับสามีของเธอมาอยู่ที่นี่ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องธรรมดา
ทั้งนั้นแหละครับ เพราะการมาชายทะเลในเดือนสิงหาคมเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ
ในประเทศอังกฤษยังงี้ละครับ”

“อืม” คุณบรูว์สเตอร์ยอมรับ “เป็นความคิดที่ฉลาดล้ำลึกจริงๆ ค่ะ
ว่าแต่สองสามีภรรยาการ์เดนอร์ละคะ พวกเขาเป็นชาวอเมริกันนะ”

บัวโรต์ยิ้ม

“แม้ว่าคุณนายการ์เดนอร์เอง ก็รู้สึกว่่าเธอจำเป็นต้องพักผ่อน
ตามที่เธอบอกเรานะนะ อีกอย่าง ในเมื่อเธอกำลัง ‘สำรวจ’ ประเทศอังกฤษ
แน่นอนว่่าเธอก็ต้องใช้เวลาลักสองสัปดาห์ที่ชายทะเล - ในฐานะนักท่องเที่ยวที่ดี
ถ้าไม่มีเหตุผลอื่นอีก เธอสนุกกับการมองดูผู้คน”

คุณนายเรดเฟิร์นพูดเสียงค่อยว่า

“คุณเองก็ชอบมองดูผู้คนเหมือนกันใช้ไหมละคะ”

“มาตามครับ ผมขอสารภาพเลยว่าใช้ครับ”

เธอพูดอย่างครุ่นคิด “คุณเห็น - มาเยอะน่าดู”

IV

มีความเจ็บคันคันจิ้งหะ สตีเวน เลน กระแอม ก่อนจะพูดด้วยท่าที่ขัดเขินเล็กน้อย

“ผมสนใจนะครับ คุณปัวโรต์ สนใจในสิ่งที่คุณเพิ่งพูดออกมาจะ คุณบอกว่ามีการกระทำสิ่งชั่วร้ายภายใต้ดวงตะวันอยู่ทุกแห่งหน นั่นเกือบจะ ตรงกันกับวาระสำคัญจากพระธรรมบัญญัติเลยทีเดียว” เขาเว้นจังหวะ ก่อนจะท่องคำกล่าวที่ว่า “ยิ่งกว่านั้นจิตใจของมนุษย์ยังเต็มไปด้วยความชั่วร้าย และความบ้าคลั่งก็ครอบงำหัวใจมนุษย์ตราบชั่วชีวิต” ใบหน้าของเขาสว่างขึ้นด้วยแสงแห่งศรัทธาอันแรงกล้า “ผมดีใจที่ได้ยินคุณพูดเช่นนั้น ทุกวันนี้ไม่มีใครเชื่อเรื่องสิ่งชั่วร้ายกันแล้ว อย่างดีหน่อยก็มองว่า มันเป็นเพียงสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความดี ผู้คนพูดกันว่า สิ่งชั่วร้ายมักมาจากการกระทำของพวกที่ไม่ได้รับการสอนสั่ง - เป็นพวกที่ยังไม่เจริญ - ซึ่งสมควรได้รับความสงสารมากกว่าจะโดนตำหนิ แต่คุณปัวโรต์ครับ สิ่งชั่วร้ายมีจริง! มันคือความจริง! ผมเชื่อในสิ่งชั่วร้ายเหมือนกับที่ผมเชื่อในสิ่งดีงาม มันมีอยู่จริง! มันมีพลัง! มันเดินย่ำไปบนโลก!”

เขาหยุดพูดพร้อมหายใจรัวเร็ว เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าซับหน้าผาก และแสดงสีหน้าเป็นเชิงขอโทษในทันที

“ขอโทษครับ ผมลืมหันไปหน่อย”

ปัวโรต์พูดอย่างสุขุมว่า

“ผมเข้าใจความหมายของคุณครับ แล้วก็เห็นด้วยกับคุณส่วนหนึ่ง สิ่งชั่วร้ายเดินย่ำไปบนโลกจริงดังว่า และมีตัวตนอยู่จริง”

พันตรีแบร์รีกระแอม

“พอพูดเรื่องนี้ก็ทำให้นึกถึงพวกนักบวชฮินดูในอินเดีย -”

พันตรีแบร์รีพักอยู่ที่โรงแรมจอลลีโรเจอร์มานานพอจนทุกคนรู้ว่า

ต้องเตรียมพร้อมรับนิสัยอันน่าระอาของเขาที่ชอบเล่าเรื่องราวยาวเย็ดเกี่ยวกับประเทศอินเดีย คุณบรูว์สเตอร์และคุณนายเรดเพิร์นรีบพูดขึ้นพร้อมกัน

“นั่นสามี่ของคุณกำลังลงไปว่ายน้ำไม่ใช่หรือคะ คุณนายเรดเพิร์น เขาว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์ได้ดีเยี่ยม ว่ายน้ำเก่งอย่าบอกใครเชียรว”

ขณะเดียวกันคุณนายเรดเพิร์นก็พูดว่า

“โอ้ ดูลึคะ! เรือลำน้อยที่มีใบเรือสีแดงตรงนั้นช่างสวยงามเสียจริง เรือของคุณเบลตตีใช้ใหม่นะ”

เรือที่มีใบเรือสีแดงเพ็งจะแล่นข้ามสุดปลายอ่าวมา

พันตรีแบร์รีพูดเสียงแหบห้าว

“ช่างคิดดีนะ ใบเรือสีแดง” แต่เท่านี้ทุกคนก็ไม่ต้องทนฟังเรื่องเล่าเย็ดยาวเกี่ยวกับนักบวชฮินดูอีก

แอร์กูล บัวโรต์ มองชายหนุ่มที่เพิ่งว่ายน้ำมาถึงฝั่งด้วยความชื่นชม แพทริก เรดเพิร์น คือต้นแบบที่ดั่งงามของมนุษยชาติ หุ่นเพรียวไร้ไขมัน ผิวสีแทน ไหล่กว้าง และต้นขาเรียว มีอะไรบางอย่างในตัวเขาที่ทำให้คนรอบข้างพลอยรู้สึกสนุกสนานและร่าเริงไปด้วยได้ง่ายๆ – ความเรียบง่ายโดยธรรมชาติที่ทำให้ผู้หญิงทุกคนและผู้ชายโดยส่วนใหญ่รักใคร่เขา

เขาหยุดยืนเพื่อสูดดน้ำออกจากตัว แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้นโบกทักทายภรรยาอย่างอารมณ์ดี

เธอโบกมือตอบพร้อมกับตะโกนว่า

“ขึ้นมาที่นี่ลึคะ แพท”

“เดี๋ยวไปจ๊ะ”

เขาเดินเลียบชายหาดอีกสักระยะเพื่อหยิบผ้าขนหนูที่วางทิ้งไว้

จังหวะนั้นเองที่ผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกมาจากโรงแรมผ่านหน้าพวกเขา เพื่อจะลงไปยังชายหาด

เธอปรากฏกายด้วยความโดดเด่นเหมือนออกมาจากฉากเปิดตัวบนเวที

ยิ่งไปกว่านั้น เธอยังเดินด้วยท่วงท่ามาดมั่น ไม่มีท่าที่เขินอายใดๆ ให้เห็น ประหนึ่งว่าเธอชินเสียแล้วกับผลตอบรับที่เกิดขึ้นอยู่เสมอยามเมื่อเธอปรากฏกาย

เธอมีเรือนร่างสูงสะโอดสะอง สวมชุดว่ายน้ำเรียบๆ สีขาวแบบเปลือย หลัง ทุกอณูของเรือนกายภายนอกर्मผ้าเป็นสีแทนवलเนียน เธอดูสวยสมบูรณ์แบบประดุจรูปปั้น เรือนผมสีน้ำตาลแดงเพลิงเจิดจ้าของเธอเป็นลอนหนานุ่มคลอเคลียอยู่บริเวณลำคอ ใบหน้ามีแววแกร่งกร้านอย่างที่จะมองเห็นได้ในหญิงสาวที่ผ่านวัยสามสิบมาแล้ว แต่โดยภาพรวมเธอยังดูสาว – ดุมีชีวิตชีวาด้วยความงามเลิศเจิดฉาย เครื่องหน้าของเธอดูละม้ายคล้ายชาวจีน รวมทั้งดวงตาสีฟ้าเข้ม เธอสวมหมวกทรงจีนเก๋ไก๋ทำจากกระดาษแข็ง สีเขียวเหมือนหยกไว้บนศีรษะ

เธอมีรศมีบางอย่างในตัวที่ทำให้ผู้หญิงทุกคนบนชายหาดดูเหมือนจะเลือนหายไปและไร้ตัวตน และที่เลื่องไม่ได้พอกันก็คือ สายตาของผู้ชายทุกคนถูกดึงดูดและติดตรึงอยู่ที่เธอ

แอร์กูล บัวโรต์ เบิกตากว้าง หนวดของเขาสั่นระริกด้วยความชื่นชม พันตรีแบร์รีลุกขึ้นนั่ง ดวงตาที่โปนโตอยู่แล้วยิ่งถลนออกมาด้วยความตื่นตันทางซ้ายมือของบัวโรต์ สาธุคุณสตีเวน เลน สูดหายใจเข้าพร้อมเสียงลอดไรฟัน แล้วร่างของเขาก็เกร็งขึ้น

พันตรีแบร์รีพูดด้วยเสียงกระซิบแหบๆ

“อาร์ลีนา สจ๊วต (นั่นคือชื่อเดิมของเธอก่อนที่จะแต่งงานกับมาร์แชลล์) – ผมเคยเห็นเธอแสดงเรื่อง*คัมเอนด์โก* ก่อนที่เธอจะอำลาเวที เธอดูควรคำนามองนะ ว่าไหม”

คริสทีน เรดเฟิร์น พูดซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “ก็สวยคมอยู่หรอก – ใช่ ฉันว่านะ – ออกจะเหมือนปีศาจร้าย!”

เอมิลี บรูว์สเตอร์ พูดขึ้นโดยพลันว่า

“คุณเพิ่งพูดถึงสิ่งชั่วร้ายไปนะคะ คุณบัวโรต์ ตอนนี้ในความคิดของฉัน ผู้หญิงคนนั้นคือสิ่งชั่วร้ายในร่างมนุษย์! เป็นผู้หญิงฉาวโฉ่ชานแท้นั่นบังเอิญได้รู้เรื่องของแม่นั้นมามากมาย”

พันตรีแบร์รีพูดเหมือนกำลังย้อนรำลึกความหลัง

“ผมนึกถึงสาวในคิมลาขึ้นมาเลย เธอมีผมสีแดงเหมือนกัน เป็นภรรยาของนายร้อยคนหนึ่ง เธอทำให้ที่นั่นปั่นป่วนุ่นวายไหมนะหรือ เรื่องนั้น

แหงอยู่แล้ว! พวกผู้ชายคลั่งเธอมาก! ส่วนพวกผู้หญิงทุกคนก็อยากควักลูกตาเธอออกมากันทั้งนั้น! เธอสร้างความรำฉานให้หลายต่อหลายครอบครัวเสียละ”

เขาหัวเราะเบาๆ อย่างคนที่หวนรำลึกถึงอดีต

“สามีของเธอเป็นคนดี เจียบขริ่ม เทิดทูนบูชาเธอทุกอย่าง เขาไม่เคยมองเห็นอะไรทั้งนั้น – หรือไม่ก็แก้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น”

สติเวน เล่น พูดเสียงเบาหาว่าอัดแน่นด้วยอารมณ์แรงกล้า

“ผู้หญิงเช่นนั้นเป็นภัยร้าย – เป็นภัยร้ายต่อ –”

เขาหยุด

อาร์ลีนา สจ๊วต เดินไปถึงริมทะเล สองหนุ่มน้อยซึ่งดูโตกว่าเด็กชายนิดหน่อย ผุดลุกขึ้นและตรงรี่ไปหาเธอด้วยความกระตือรือร้น เธอหยุดยืนส่งยิ้มให้ทั้งคู่

สายตาของเธอเลื่อนผ่านสองคนนั้นไปยังจุดที่แพทริก เรดเฟิร์น กำลังเดินมาตามแนวชายหาด

แอร์กูล บัวโรต์ คิดว่า นี่ช่างเหมือนการดูเข็มของเข็มทิศ แพทริก เรดเฟิร์น ถูกเบนเข็มเสียแล้ว สองเท้าของเขาเปลี่ยนทิศทาง เข้มย้อมหมุนตามกฎของแม่เหล็กและชี้ไปทางทิศเหนือ สองเท้าของแพทริก เรดเฟิร์น นำพาเขาไปหาอาร์ลีนา สจ๊วต

เธอยื่นส่งยิ้มให้เขา จากนั้นก็เดินเยื้องย่างเลียบคลื่นชายหาดอย่างเชื่องช้า แพทริก เรดเฟิร์น เดินไปกับเธอ หญิงสาวทอดกายลงนั่งข้างโซตหิน เรดเฟิร์นหย่อนตัวลงนั่งบนหาดกรวดข้างกายเธอ

คริสทีน เรดเฟิร์น ลูกพรวดในทันใด แล้วเดินเข้าไปในโรงแรม

V

หลังเธอจากไป บรรยากาศก็เงียบไปนิดหนึ่งชวนให้รู้สึกอึดอัด

จากนั้นเอมิลี บรูว์สเตอร์ ก็พูดขึ้นว่า

“ไม่น่าเลยนะ เธอออกจะดูดี พวกเขาเพิ่งแต่งงานกันได้ปีสองปีเอง”

“แม่สาวที่ผมพูดถึงนะ” พันตรีแบร์รีพูด “คนที่อยู่คิมลา เธอทำให้
คู่แข่งงานที่รักกันหวานชื่นสองคู่ต้องปั่นป่วน ก็น่าเสียดายอยู่นะ ว่าไหม”

“มีผู้หญิงอยู่ประเภทหนึ่ง” คุณบรูว์สเตอร์พูด “ที่ชอบทำลายครอบครัว
ของคนอื่น” เธอเสริมหลังจากผ่านไปหนึ่งหรือสองนาที “แพทริก เรดเฟิร์น
นะไงเจ้า!”

แอร์กูล บัวโรต์ ไม่พูดอะไร เขากำลังทอดสายตามองชายหาดเบื้องล่าง
แต่ไม่ได้มองแพทริก เรดเฟิร์น กับอาร์ลีนา สจ๊วต

คุณบรูว์สเตอร์พูดว่า

“เออละ ฉันไปเอาเรือดีกว่า”

เธอเดินจากไป

พันตรีแบร์รีหันมามองบัวโรต์ด้วยดวงตาโบนโตที่มีแววสงสัย

“นี่ บัวโรต์” เขาพูด “คุณกำลังคิดอะไรอยู่หรือไม่เห็นเปิดปากพูด
อะไรเลย คุณคิดว่าสาวน้อยเจ้าเสน่ห์คนนี้เป็นยังไงบ้าง ร้อนแรงใช้อย่างไรไหม”

บัวโรต์พูดว่า

“เซบัสทีอัน (ก็เป็นไปได้)”

“นี่สิตัวเก่า ชายชาวฝรั่งเศสต้องแบบนี้!”

บัวโรต์พูดอย่างเย็นชาว่า

“ผมไม่ใช่ผู้ชายฝรั่งเศส!”

“แหม อย่าบอกผมเลยนะว่าคุณไม่ชอบมองสาวสวย! คุณคิดว่าเธอ
เป็นยังไงล่ะ หือ”

แอร์กูล บัวโรต์ ตอบว่า

“เธอไม่ใช่สาว ๆ แล้ว”

“เรื่องนั้นสำคัญตรงไหนล่ะ ผู้หญิงนะแก่ตามทีเห็น! รูปลักษณ์ของเธอ
ยังดูดีอยู่เลย”

แอร์กูล บัวโรต์ พยักหน้า แล้วพูดว่า

“ใช่ เธอสวย แต่ท้ายที่สุดแล้วความสวยก็ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด ความ
สวยไม่ได้ทำให้ศีรษะของทุกคน (ยกเว้นคนเดียว) หันไปทางชายหาดเพื่อจะ
มองเธอ”

“มันคือสิ่งนั้นแหละ เพื่อนยาก” พันตรีพูด “ใช่แล้วละ – สิ่งนั้นนะ”
จากนั้นเขาพูดด้วยความสงสัยใคร่รู้ขึ้นมาในทันใด

“คุณจตจ้องมองอะไรอยู่นะ”

แอร์กูล บัวโรต์ ตอบว่า “ผมกำลังมองบุคคลที่เป็นช้อยกเว้น มอง
ชายคนหนึ่งซึ่งไม่แยหน้าขึ้นมามาก่อนที่เธอเดินผ่าน”

พันตรีแบร์รีมองตามสายตาท่ออีกฝ่ายซึ่งจับจ้องอยู่ที่ชายวัยประมาณสี่สิบ
ผู้มีผมสีอ่อน ผิวสีแทน เขามีใบหน้าสงบนิ่งชวนมอง และกำลังนั่งสูบไปป์
ขณะอ่านนิตยสาร*เดอะไทมส์*อยู่บนชายหาด

“โอ้ นั่น!” พันตรีแบร์รีพูด “นั่นคือสามีละ เพื่อนยาก นั่นคือ
มาร์แชลล์”

แอร์กูล บัวโรต์ พูดว่า

“ครับ ผมรู้”

พันตรีแบร์รีหัวเราะในลำคอ เขาเป็นคนโสด จึงติดนิสัยชอบมอง
คนเป็นสามีในสามมูมนั้นเท่านั้น – “สิ่งกีดขวาง” “ตัวปัญหา” หรือแม้กระทั่ง “ไม่
กันหมา”

เขาพูดว่า

“ดูเป็นคนดีนะ เจียบซิม สก๊อตขึ้นมาแล้วลืมนิตยสาร*ไทมส์*ของผม
มาหรือยัง”

เขาลุกขึ้น แล้วเดินขึ้นไปทางโรงแรม

สายตาของบัวโรต์ค่อยๆ เลื่อนไปยังใบหน้าของสตีเวน เลน

สตีเวน เลน กำลังมองอาร์ลีนา มาร์แชลล์ กับแพทริก เรดเฟิร์น

เขาหันขวับมาทางบัวโรต์ ดวงตาคู่นั้นฉายแสงแห่งศรัทธาแรงกล้า

เขาพูดว่า

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายโดยแท้ คุณว่าไหมล่ะ”

บัวโรต์พูดซ้ำๆ ว่า

“เป็นเรื่องยากที่จะมั่นใจได้”

สตีเวน เลน พูดว่า

“แต่ สวรรค์ทรงโปรด คุณไม่รู้สิถึงสิ่งนั้นในอากาศหรือ”

รอบๆ ตัวคุณนี่ละ สิ่งชั่วร้าย ณ ที่แห่งนี้”
แอร์การ์ด บัวโรจน์ พักหน้าช้าๆ

ตัวอย่าง

บทที่ 2

เมื่อโรซามันด์ ดาร์นลีย์ มานั่งลงข้างตัว แอร์กูล ปัวโรต์ ก็แสดงสีหน้าพอใจโดยไม่พยายามปกปิด

ในภายหลังเขาได้ยอมรับว่าตนเองชื่นชมโรซามันด์ ดาร์นลีย์ มากไม่แพ้ผู้หญิงคนใดที่เคยพบเจอ เขาชอบความแปลกใหม่ไม่เหมือนใครของเธอ ทรวดทรงองค์เอวอันสวยสง่านั้น และการที่เธอเชิดสรีระด้วยความภูมิใจในตัวเอง เขาชอบผสมลิ้มเป็นมันเงาและจับลอนเป็นทรงเนียบ รวมทั้งรอยยิ้มที่มีแววประชดประชันของเธอ

เธอสวมชุดกระโปรงสีกรมท่าตกแต่งด้วยสีขาวเล็กน้อย เป็นชุดที่ดูเรียบง่ายด้วยรูปทรงอันโก้หรู โรซามันด์ ดาร์นลีย์ เจ้าของบริษัทโรสมอนด์ จำกัด เป็นช่างตัดเสื้อสตรีชื่อดังที่สุดคนหนึ่งของลอนดอน

เธอพูดว่า

“ฉันว่าฉันไม่ชอบที่นี่เลย สงสัยจริงว่าจะมาที่นี่ทำไมกัน!”

“คุณเคยมาที่นี่มาก่อนอย่างนั้นหรือครับ”

“เคยค่ะ เมื่อสองปีก่อนตอนช่วงอีสเตอร์ ตอนนั้นยังไม่ค่อยมีคนเท่าไร”

แอร์กูล ปัวโรต์ มองดูเธอ ก่อนจะพูดอย่างอ่อนโยนว่า

“มีเรื่องบางอย่างทำให้คุณไม่สบายใจ คุณต้องไหมครับ”

หญิงสาวพยักหน้า แกว่งเท้าข้างหนึ่งไปมา เธอก็มองเท้าข้างนั้น แล้วพูดว่า

“ฉันเจอผีค่ะ นั่นแหละคือเรื่องที่เกิดขึ้น”

“ผีหรือครับ มาดมัวเซล”

“ค่ะ”

“ผีอะไร หรือว่าผีใครครับ”

“โอ้ ผีตัวฉันเองนี่แหละค่ะ”

ปัวโรต์ถามต่ออย่างสุภาพ

“เป็นผีที่เจ็บปวดหรือเปล่าครับ”

“เจ็บปวดอย่างคาดไม่ถึงเลยละค่ะ แล้วก็ทำให้ฉันย้อนนึกไปถึง เอ่อ...”

เธอเว้นจังหวะพลางทำสีหน้าครุ่นคิด ก่อนจะพูดว่า

“ลองนึกภาพวัยเด็กของฉันสิ ไม่ คุณนึกไม่ออกหรอก! คุณไม่ใช่คนอังกฤษนี่!”

ปัวโรต์ถามว่า

“นั่นเป็นวัยเด็กที่มีความเป็นคนอังกฤษมากหรือครับ”

“โอ้ มากอย่างไม่น่าเชื่อเลยค่ะ! ชนบท - บ้านหลังโตสภาพโกโรโกโส - มีม้า มีสุนัข - เดินตากฝน - สุ่มพินก็อกองไฟ - แอปเปิลในสวน - เงินไม่มีใช้ - เสื้อหนาวเก่าๆ - ชุดออกงานที่ใช้วนไปปีแล้วปีเล่า - สวนกรรือซึ่งไม่ได้รับการดูแล - พร้อมทั้งดอกเดซี่สีม่วงบานสะพรั่งเหมือนธงผืนใหญ่ในฤดูใบไม้ร่วง...”

ปัวโรต์ถามอย่างสุภาพ

“แล้วคุณอยากย้อนกลับไปเวลานั้นหรือครับ”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ สายศีรษะ แล้วพูดว่า

“เราย้อนกลับไปไม่ได้ไม่ใช่หรือคะ เรื่องนั้น - ไม่มีทางอยู่แล้ว แต่นฉันอยากกลับไปใช้ชีวิต - ในแบบที่แตกต่าง”

ปัวโรต์พูดว่า

“ผมสงสัยจัง”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ หัวเราะ

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ จริงๆ นะ!”

บิวโรต์พูดว่า

“ตอนที่ผมยังเด็ก (และแน่นอนครับมาดมัวแซล ว่าช่วงเวลานั้น ผ่านมาเนิ่นนานมากแล้ว) มีเกมที่ชื่อว่า ‘ถ้าไม่ได้เป็นตัวเองในตอนนี เราอยากจะเป็นใคร’ เราเขียนคำตอบลงไปในอัลบั้มของเหล่าสุภาพสตรีสาว เป็นสมุดปกหนังสือฟ้าขอบสีทอง คำตอบนะครับ มาดมัวแซล ไม่ใช่สิ่งที่จะ คิดออกกันได้ง่ายๆ เลย”

โรซามันด์พูดว่า

“ค่ะ – ฉันก็คิดว่าไม่ง่าย เป็นการเสี่ยงครั้งใหญ่ก็ว่าได้ เราคงไม่อยาก ใช้ชีวิตเป็นมุสลิมหรือว่าเจ้าหญิงเอลิซาเบธ ส่วนคนที่เหมือนกัน เราก็รู้เรื่องของพวกเขามากเกินไป ฉันจำได้ว่าเคยพบสามภรรยาน่ารักมากคนหนึ่ง พวกเขาทั้งสุภาพและมีอัธยาศัยไมตรี และแม้จะแต่งงานกันมาหลายปี พวกเขาก็กินดูเข้ากันได้ดีมากจนฉันนึกถึงคนผู้หนึ่ง ฉันคงจะเต็มใจ แลกชีวิตกับเธอเลยละ หลังจากนั้นมีคนบอกฉันว่า เวลาอยู่ด้วยกันสองคน พวกเขาไม่พูดไม่คุยกันมาสิบเอ็ดปีแล้ว!”

เธอหัวเราะ

“เรื่องนั้นบอกเราว่า เราไม่มีทางรู้ได้เลย ว่าไหมล่ะคะ”

ผ่านไปหนึ่งหรือสองอาทิตย์ บิวโรต์ก็พูดว่า

“มีคนมากมายนะครับ มาดมัวแซล ที่ต้องอิจฉาคุณ”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ พูดอย่างเฉยชาว่า

“โอ้ ใช่สิคะ เป็นธรรมดาอยู่แล้ว”

เธอคิดถึงเรื่องนั้น ริมฝีปากแยมเป็นรอยยิ้มหยัน

“ค่ะ ฉันนี่แหละคือแบบฉบับของผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จ! ฉัน พอใจกับการได้เป็นศิลปินที่ประสบความสำเร็จในการสร้างสรรค์ผลงาน (ฉันชอบออกแบบเสื้อผ้ามาก ๆ) แล้วก็พอใจกับการได้เป็นนักธุรกิจหญิง ที่ประสบความสำเร็จทางการเงิน ฉันมีเงินทอง ทรวดทรงดี หน้าตาก็ใช้ได้ และปากคอไม่ได้ระคายจนเกินไป”

เธอเว้นจังหวะ รอยยิ้มกว้างขึ้น

“แน่นอนค่ะ - ฉันยังไม่มีสามี! ฉันล้มเหลวในเรื่องนั้นใช้ไหมล่ะคะ คุณป้าโริร์ต”

ป้าโริร์ตพูดเอาใจ

“มาดมัวแซล ถ้าคุณไม่แต่งงาน นั่นก็เป็นเพราะไม่มีมนุษย์เพศเดียวกับผมคนไหนที่เอาชนะใจคุณได้ นี่เป็นการตัดสินใจเลือก ไม่ใช่สถานการณ์บังคับ หมายถึงการที่คุณยังอยู่เป็นโสดนะคะ”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ พูดว่า

“ถึงอย่างนั้น ฉันก็แน่ใจว่าคุณมีความสุขพึงพอใจว่า ไม่มีผู้หญิงคนไหนมีความสุขได้นอกเสียจากว่าเธอได้แต่งงานและมีลูก”

ป้าโริร์ตยกไหล่

“การแต่งงานมีลูก นั่นเป็นเรื่องธรรมดาของผู้หญิงทั้งหลาย มีผู้หญิงเพียงหนึ่งในร้อยเท่านั้น - อาจจะหนึ่งในพันเลยทีเดียว ที่สร้างชื่อและสถานะให้ตัวเองได้อย่างที่คุณทำ”

โรซามันด์ยิ้มกว้างให้เขา

“ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ต่างอะไรจากสาวเพื่อนาเวทนา! พุดก็พุดเถาะ วันนี้ฉันรู้สึกแบบนั้นเลย ฉันคงจะมีความสุขกว่านี้ถ้ามีเงินสองเพนนีต่อปี มีสามีที่เป็นนักเลงร่างใหญ่ไม่พุดไม่จา แล้วก็มึลลูกจอมชวนวิ่งตามเป็นโขยง เป็นจริงอย่างนั้นไม่ใช่หรือคะ”

ป้าโริร์ตยกไหล่

“ในเมื่อคุณว่าอย่างนั้น ก็ใช่ครับ มาดมัวแซล”

โรซามันด์หัวเราะ รู้สึกโล่งสบายขึ้นมาในทันใด เธอหยิบบุหรี่ย่อออกมาจุกเธอพูดว่า

“คุณรู้วิธีรับมือผู้หญิงจริงจังนะคะ คุณป้าโริร์ต ตอนนี้นฉันรู้สึกเหมือนกำลังรับฟังมุมมองฟังตรงกันข้าม และกำลังโต้ว่าที่กับคุณเพื่อสนับสนุนอาชีพในหมู่สตรีเลย แน่แน่นอนว่าฉันมีเงินทองมากมาย - แล้วฉันก็รู้ด้วย!”

“ฉันคงพูดได้ว่า โลกนี้ - หรือเราใช้คำว่าชายทะเลแห่งนี้ดีไหม ก็มีแต่สิ่งสวยงามนะคะ มาดมัวแซล”

“ถูกต้องเลย”

ปัวโรต์หยิบตลับขลุ่ยของตนออกมาบ้าง จากนั้นขลุ่ยหรีมวนเล็กๆ
ซึ่งเขานึกอยากสูบขึ้นมา

เขามองกลุ่มควันที่ลอยสูงขึ้นไปด้วยเววตาตั้งคำถาม ก่อนจะรำพึง
ออกมาว่า

“จันคุณ – ไม่ใช่สิ กัปตันมาร์แชลล์ก็เป็นเพื่อนเก่าของคุณสินะครับ
มาดมัวแซล”

โรซามันด์นั่งตัวตรงขึ้น แล้วพูดว่า

“คุณรู้เรื่องนั้นไฉนยังงั้น โอ้ เด่วว่าเคนคงบอกคุณสินะ”

ปัวโรต์ส่ายศีรษะ

“ไม่เคยมีใครบอกอะไรผมหรอกครับ อย่างไรก็ตามเสีย มาดมัวแซล ผม
ก็เป็นนักสืบโชคดีนะครับ ผมสรุปไปตามที่ตาเห็น”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ พูดว่า “ฉันไม่ยกเห็น”

“แต่ลองคิดดูสิครับ!” สองมือของชายร่างเล็กออกท่าทางประกอบ
“คุณมาอยู่ที่นี่สัปดาห์หนึ่งแล้ว คุณรู้เรื่อง สดใส ไม่มีเรื่องกังวลใจ แล้ว
วันนี้จู่ๆคุณก็พูดถึงเรื่องผี พูดถึงคืนวันเก่าๆ นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นล่ะครับ
หลายวันมานี้ไม่มีใครมาใหม่ กระทั่งเมื่อคืนวาน กัปตันมาร์แชลล์มาถึง
พร้อมด้วยภรรยาและลูกสาว แล้ววันนี้ก็เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น! ชัดเจน
แจ่มแจ้งเลย!”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ พูดว่า

“เออละ เป็นความจริงค่ะ เคนเนธ มาร์แชลล์ กับฉันรู้จักมักคุ้นกัน
มาตั้งแต่เด็กๆ บ้านมาร์แชลล์อยู่ถัดไปจากบ้านของเรา เคนดีกับฉันเสมอ –
แม้ว่าเขาจะวางมาดอยู่หน่อยๆ เพราะว่าเขาแก่กว่าฉันถึงสี่ปีก็ตามที ฉัน
ไม่ได้ยินข่าวคราวเกี่ยวกับเขามานานแล้ว อย่างน้อยก็สัก – สิบห้าปีได้”

ปัวโรต์พูดด้วยท่าที่ครุ่นคิด

“นานอยู่นะครับ”

โรซามันด์พยักหน้า

มีความเงียบคั่นจังหวะ จากนั้นแอร์กูล ปัวโรต์ ก็พูดว่า

“เขาเป็นคนใจดีมีเมตตาใช่ไหม”

โรซามันด์พูดด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

“เคนเป็นคนน่ารักมาก เป็นผู้ชายที่ดีที่สุดคนหนึ่งเลย เงียบขรึมและสงวนท่าทีสุดๆ ฉันว่าเขามีข้อเสียอยู่แค่อย่างเดียว เขามีแนวโน้มที่จะเลือกคู่แต่งงานแบบผิดๆ”

ปัวโรต์พูดด้วยน้ำเสียงเข้าอกเข้าใจเป็นอย่างยิ่ง “อา—”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ พูดต่อ

“เคนเนธเป็นคนโง่ – เป็นคนโง่แสนโง่ในเรื่องผู้หญิง! คุณจำคดีมาร์ติงเดลได้ไหมคะ”

ปัวโรต์นิน้วน

“มาร์ติงเดลหรือ มาร์ติงเดลที่เกี่ยวข้องกับสารหนูใช่ไหมคะ”

“ค่ะ สิบเจ็ดหรือสิบแปดปีมาแล้ว ผู้หญิงคนนั้นถูกดำเนินคดีข้อหาฆาตกรรมสามีตัวเอง”

“แล้วก็มีหลักฐานพิสูจน์ว่าเขากินสารหนูเข้าไปเอง เธอก็เลยถูกตัดสินให้พ้นผิดใช่ไหม”

“ใช่แล้วค่ะ นั่นแหละ หลังจากพ้นผิด เคนก็แต่งงานกับเธอ เขาชอบทำเรื่องโง่เง่าประเภทนี้แหละ”

แอร์กูล ปัวโรต์ พิมพ์ว่า

“แต่ถ้าเธอเป็นผู้บริสุทธิ์จริงล่ะครับ”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ พูดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“โอ้ ฉันกล้าพูดค่ะว่าเธอเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีใครรู้จริงๆ หอวก! แต่ในโลกนี้มีผู้หญิงตั้งเยอะแยะให้แต่งงานด้วย โดยที่ไม่ต้องลดตัวลงไปแต่งงานกับผู้หญิงที่เคยถูกดำเนินคดีข้อหาฆาตกรรม”

ปัวโรต์ไม่พูดอะไร คงรู้ว่าถ้าเขาเงิบไว้ โรซามันด์ ดาร์นลีย์ จะพูดต่อ แล้วก็เป็นอย่างนั้น

“จริงอยู่ว่าตอนนั้นเขายังเด็กมาก อายุแค่ยี่สิบเอ็ดปีเท่านั้น เขาคำลังโกล้งเธอ เธอตายตอนที่ลึนดาเกิด – หนึ่งปีหลังจากทั้งสองแต่งงานกัน ฉันเชื่อว่าเคนตรอมใจอย่างหนักจากการสูญเสียเธอ หลังจากนั้นเขาก็วิ่งวนทำนู่นทำนี่ไปทั่วให้ยุ่งเข้าไว้ – เด่วว่าคงพยายามจะทำให้ลืมซะ”

เธอวันจังหวะ

“แล้วก็มาถึงเรื่องของอาร์ลีนา สจ๊วต ตอนนั้นเธอเล่นละครเวทีอยู่ มีคดีหย่าร้างคอตริงตัน สองสามีภรรยาคอตริงตันหย่ากัน และมีการอ้างถึง อาร์ลีนา สจ๊วต พวกเขาบอกว่าลอร์ดคอตริงตันลุ่มหลงเธอหัวปักหัวปำ เป็นที่เข้าใจกันว่าทั้งสองจะแต่งงานกันทันทีที่ศาลตัดสินคำพิพากษา แต่เอา เข้าจริงพอถึงเวลานั้น เขากลับไม่แต่งงานกับเธอ ปฏิเสธเธอเสียอย่างนั้น ฉัน เชื่อว่าเธอฟ้องร้องเขาที่ละเมิดสัญญาด้วย ไป ๆ มา ๆ ก็กลายเป็นเรื่อง เป็นราวกันใหญ่โตในตอนนั้น แล้วอยู่ ๆ เขาก็ไปแต่งงานกับเธอ พ่อคนโง่ - โง่ยิ่งกว่าอะไร!”

แอร์กูล บัวโรต์ พูดเสียงค่อยว่า

“โปรดให้อภัยความโง่เขลาเช่นนั้นของผู้ชายด้วย - ก็เธอสวยน่ารัก มาดามัวแซล”

“คะ เรื่องนั้นไม่ต้องสงสัยเลย สามปีก่อนมีอีกเรื่องหนึ่งที่คนเล่าลือกัน ด้วย เซอร์โรเจอร์ เออร์สกิน ้วยเงินทุกเพนนีไว้ให้เธอ ฉันได้แต่คิดว่า ถ้าจะมีสักเรื่องที่ทำให้เคนตาสว่างได้ละก็ มันควรจะเป็นเรื่องนั้นนั่นแหละ”

“แล้วมันไม่ได้ผลหรือครับ”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ ยกไหล่

“ก็อย่างที่บอกว่าฉันไม่ได้ข่าวคราวจากเขามาหลายปี แต่คนเขาพูดกัน นะคะ ว่าเขายอมรับทุกอย่างด้วยความสุขุมเยือกเย็น ฉันละอยากรู้นักว่า เพราะอะไร เขาเชื่อเธอทุกอย่างแบบไม่ลืมหูลืมตาเลยหรือยังงั้น”

“เขาอาจจะมิเหตุผลอื่น ๆ อีกก็ได้เนะครับ”

“คะ ความหยิ่งทะนงไงล่ะ! เขาฝันทนโดยไม่ปรึกษาบ่น! ฉันไม่รู้ว่ ามจริง ๆ แล้วเขารู้สึกกับเธออย่างไร ไม่มีใครรู้หรอก”

“แล้วเธอล่ะครับ เธอรู้สึกกับเขายังไง”

โรซามันด์จ้องเขาเขม็ง

แล้วพูดว่า

“เธอหรือคะ เธอเป็นนักขุดทองมือหนึ่งของโลก แล้วก็มัวผู้ชายด้วย! ถ้าวางได้เห็นคนหน้าตาดีสวมกางเกงมาในระยะร้อยหลาแล้วละก็ นั่นคือ

เกมล่าเนื้อสนุก ๆ สำหรับอาร์ลีนา! เธอเป็นคนประเภทนั้นแหละค่ะ”

ปัวโรต์ผงกศีรษะช้า ๆ แสดงออกว่าเห็นด้วยทุกประการ

“ครับ” เขาพูด “ที่คุณพูดก็เป็นความจริง...ตาเธอมองหาเพียงสิ่งเดียว – นั่นคือผู้ชาย”

โรซามันด์พูดว่า

“ตอนนี้เธอเล็งแพทริก เรดเฟิร์น อยู่ เขาเป็นผู้ชายหน้าตาดี – แล้วก็ติดจะเป็นคนซื่อ – เข้าใจนะค่ะ เขารักภรรยามาก แถมยังไม่เจ้าชู้ด้วย เขาจัดเป็นเหยื่ออันโอชะสำหรับอาร์ลีนาเลยละ ฉันชอบคุณนายเรดเฟิร์นตัวน้อย – เธอดูดีแบบสาวผิวขาวจัด – แต่ฉันไม่คิดหรอกนะว่าเธอจะไปลู่อะไรแม่เสือล่าผู้ชายอย่างอาร์ลีนาได้”

ปัวโรต์พูดว่า

“ครับ จริงอย่างที่คุณว่า”

เขาทำหน้าหนักใจ

โรซามันด์พูดว่า

“ฉันเชื่อว่าคริสทีน เรดเฟิร์น เคยเป็นครูสอนหนังสือนะ เธอเป็นคนประเภทที่คิดว่าจิตใจสำคัญกว่าอะไรทั้งหมด เธอกำลังจะพบเจอเรื่องสะเทือนใจอย่างหนักค่ะ”

ปัวโรต์ส่ายศีรษะด้วยความไม่สบายใจ

โรซามันด์ลุกขึ้นยืน ก่อนจะพูดว่า

“น่าเสียดายนะค่ะ” เธอเสริมขึ้นลอยๆ “ควรมีใครทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้”

II

ลินดา มาร์แชลล์ กำลังสำรวจใบหน้าตัวเองในกระจกห้องนอนอย่างเฉยชา เธอไม่ชอบหน้าตาตัวเองอย่างมาก ณ ตอนนี้เธอรู้สึกว่ามันมีแต่กระดูกกับกระผมสีน้ำตาลหนาฟูฟ่องนี่ก็ดูน่าเกลียด (เหมือนหนู เธอเปรียบเทียบสภาพผมในความคิดตัวเอง) โหนจะดวงตาสีเทาอมเขียว โหนกแก้มสูงกับช่วงคางยาว

ที่ดูก้าวร้าวดุเดือดอีก ปากกับฟันอาจจะไม่แย่นัก – แต่ฟันจะสำคัญอะไรกันล่ะ แล้วที่เห็นนั่นคือจุดต่างดำที่เริ่มผุดขึ้นมาข้างจมูกใช่ไหมนะ

เธอคิดได้ด้วยตัวเองโล่งใจว่าไม่ใช่จุดต่างดำ และนึกในใจว่า

“อายุสิบหกนี่ช่างเลวร้าย – เลวร้ายสุดๆ”

ไม่รู้เลยว่าทำไมถึงได้รู้สึกเหมือนอยู่ผิดที่ผิดทางแบบนี้ ลินดารู้สึกเก๋ๆ กังๆ เหมือนม้าหนุ่ม และขี้ระแวงเหมือนแมว เธอกังวลอยู่ตลอดเวลากับความเงอะงะของตัวเอง และข้อเท็จจริงที่ว่าเธอไม่มีจุดยืนที่ชัดเจนเลย สมัยอยู่โรงเรียนก็ไม่แย่นัก แต่ตอนนี้เธอออกจากโรงเรียนแล้ว ดูเหมือนไม่มีใครรู้เลยว่าเธอควรจะทำอะไรต่อดี คุณพ่อเคยพูดลอยๆ ว่าจะส่งเธอไปปารีสในฤดูหนาวครั้งถัดไป ลินดาไม่อยากไปปารีส – แต่ก็ไม่อยากอยู่บ้านเหมือนกัน ไม่รู้ทำไมเธอจึงเพิ่งมาคิดได้อย่างจริงจังตอนนี้เองว่า เธอไม่ชอบอาร์ลีนาเอามากๆ

ใบหน้าอันอ่อนเยาว์ของลินดาตึงเครียดขึ้น ดวงตาสีเขียวก็แข็งกร้าวขึ้น อาร์ลีนา

เธอคิดในใจ

“เธอคือปีศาจร้าย – ปีศาจร้าย...”

ก็แม่เลี้ยงนั้นแหละ! การมีแม่เลี้ยงนี้ช่างเลวร้ายล้นที ใครๆ ก็ว่าอย่างนั้น แล้วมันก็เป็นเรื่องจริงเสียด้วย! อาร์ลีนาไม่ได้ร้ายใส่เธอหรอก โดยส่วนใหญ่แล้วอีกฝ่ายแทบไม่เห็นเธออยู่ในสายตา แต่เมื่อไรที่อาร์ลีนามองมาก็จะมีแววเยาะเย้ยขบขันอยู่ในสายตาและในคำพูดคำจาของเธอ ความงามสง่าในทุกท่วงท่าของอาร์ลีนารังแต่จะยิ่งตอกย้ำความเงอะงะแบบเด็กสาววัยรุ่นของลินดา เวลาที่มีอาร์ลีนาอยู่ใกล้ๆ ไม่ว่าใครก็รู้สึกเซ่อซ่าและอ่อนหัดอย่างน่าละอาย

แต่ไม่ใช่แค่เรื่องพวกนี้เท่านั้น ไม่ ไม่ใช่เพียงเท่านั้นหรอก

ลินดาสำรวจตามซอกหลืบความคิดของตัวเองด้วยความไม่แน่ใจ เธอไม่เก่งเรื่องการแยกแยะและแจกแจงอารมณ์ต่างๆ ของตัวเอง นั่นคือสิ่งที่อาร์ลีนาทำกับคนอื่น – กับบ้านหลังนี้ –

“เธอเป็นคนเลว” ลินดาคิดด้วยความเชื่อมั่น “เธอเลวมาก”

แต่เราจะสรุปเรื่องนี้ไว้แค่นั้นไม่ได้ เราจะขีดหน้าด้วยความรู้สึกว่า เรามิคุณค่าสูงส่งกว่า แล้วบัดนี้ผู้หญิงคนนั้นออกจากความคิดไปเฉยๆไม่ได้ เรื่องนี้ยังเกี่ยวกับสิ่งที่อาร์ลีนาทำกับคนอื่นๆ ด้วย เหมือนอย่างคุณพ่อ ینگะ ตอนที่คุณพ่อเปลี่ยนไปจากเดิมมาก...

เธอขบคิดเรื่องนั้น คุณพ่อที่มารับเธอออกจากโรงเรียน คุณพ่อที่พาเธอไปล่องเรือหนึ่ง และคุณพ่อที่อยู่บ้าน - ตอนมีอาร์ลีนาอยู่ด้วย ทุกอย่าง - ทุกอย่างเหมือนถูกเก็บกดไว้ข้างใน และเหมือน - เหมือนคุณพ่อ อยู่แต่ตัว ส่วนจิตใจไม่ได้อยู่ที่นั่น ด้วยจริงๆ

“แล้วเรื่องราวก็จะเป็นแบบนี้ต่อไป วันแล้ววันเล่า - เดือนแล้วเดือนเล่า ฉันทนไม่ไหวหรอก”

ชีวิตในวันข้างหน้าของลินดา ยิ่งอีกยาวไกล - ยาวไกลไม่รู้จบ - และ คืบหน้าเหล่านี้คงมีแต่ความมืดมนขึ้นขมเมื่อมีอาร์ลีนาอยู่ด้วย คงเพราะเธอยังมีความเป็นเด็กอยู่มากจึงยังมองเวลาชีวิตของตัวเองไม่ขาด เวลาหนึ่งปี สำหรับลินดาช่างดูยาวนานดุจนิรันดร์

ความเกลียดชังที่มีต่ออาร์ลีนาคือคลื่นมืดดำเร้าร้อนระลอกใหญ่ซึ่ง ภาโถมอยู่ภายในใจลินดา เธอคิดว่า

“ฉันอยากจะฆ่าเธอ โอ้! ฉันอยากจะให้เธอตายๆ ไปเสีย...”

เธอมองเห็นกระจกไปยังทะเลด้านล่าง

ที่แห่งนี้ น่าสนุกจะตาย หรือก็น่าจะสนุกได้แหละนะ ดูลิ มีทั้งชายหาด อ่าวเล็กอ่าวน้อย และทางเดินเล็กๆ หน้าตาแปลกประหลาด มีอะไรให้สำรวจ ตั้งมากมาย ยังมีสถานที่ให้เราออกไปเดินเตร็ดเตร่คนเดียวได้ และมีถ้า อยู่หลายแห่งด้วย พวกเด็กชายบ้านโควานเคยบอกเธออย่างนั้น

ลินดาคิด

“ถ้าเพียงแต่อาร์ลีนาไม่อยู่สักคน ฉันก็จะมีช่วงเวลาที่ดี”

เธอย้อนนึกไปถึงช่วงเวลาที่พวกเธอมาถึงที่นี่ การเดินทางมาจาก แผ่นดินใหญ่ช่างน่าตื่นเต้น น้ำขึ้นสูงจนท่วมทางเชื่อมเกาะ พวกเธอนั่งเรือ ข้ามมา ตอนนั้นโรงแรมดูตื่นตา แปลกใหม่ จากนั้นผู้หญิงร่างสูงผิวเข้ม บนเฉลียงก็ผุดลุกขึ้นพร้อมกับพูดว่า

“อ้าว เคนเนธ!”

แล้วพ่อของเธอก็อุทานออกมาด้วยสีหน้าประหลาดใจสุด ๆ

“โรซามันด์!”

ลินดาพินิจพิเคราะห์โรซามันด์ ดาร์นลีย์ อย่างเข้มงวดและจับผิดตามแบบฉบับคนหนุ่มสาว

ลินดาตัดสินใจว่า เธอชอบโรซามันด์ เธอคิดว่าโรซามันด์เป็นคนมีความคิด ทรงผมของเธอก็ดีดูดี - ดูเข้ากันดีกับหน้าตาด้วย - ผมของคนส่วนใหญ่ไม่เข้ากับหน้า เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่ก็สวยงาม ใบหน้าของโรซามันด์มีแววตลกขบขัน - ดูราวกับว่าเธอมีเรื่องให้นึกขำอยู่ในใจ ไม่ได้ขำใคร โรซามันด์ดีกับเธอด้วยนะลินดา โรซามันด์ไม่ได้พูดพล่ามหรือพูดไปเรื่อย (หมายถึง “พูดไปเรื่อย” ในเรื่องกระจุกกระจิกที่ลินดาไม่ชอบ) แล้วโรซามันด์ก็ไม่เคยมองลินดาเหมือนเธอเป็นเด็กโง่ อันที่จริงโรซามันด์ปฏิบัติต่อลินดา ราวกับลินดาเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจ ลินดาแทบไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจเลยจริงๆ เธอจึงซาบซึ้งอย่างมากเมื่อมีใครมองเธอแบบนี้

คุณพ่อเองก็ดูดีใจที่ได้เจอคุณดาร์นลีย์

ตกลงดี - คุณพ่อดูแตกต่างไปในทันที ตอนนั้นคุณพ่อดู - คุณพ่อดู - ลินดาพยายามคิดหาคำ - อ้อ เป็นหนุ่ม ใช่อเลย! คุณพ่อหัวเราะ - เสียงหัวเราะแปลกหูเหมือนเสียงเด็กผู้ชาย ตอนนั้นพ่อลินดามานึก ๆ ดู เธอแทบไม่เคยได้ยินคุณพ่อหัวเราะเลย

เธอรู้สึกงุน ราวกับว่าแวบหนึ่งนั้นเธอได้เห็นภาพคุณพ่อที่ต่างไปจากเดิม เธอคิดในใจว่า

“สงสัยจังว่าตอนที่อายุเท่าฉัน คุณพ่อเป็นคนยังไง...”

แต่เรื่องนั้นยากเกินไป เธอจึงเลิกคิด

แล้วความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัว

จะสนุกแค่ไหนหนอถ้าพวกเธอมาที่แห่งนี้ แล้วเจอคุณดาร์นลีย์อยู่ที่นี่ - มีแค่เธอกับคุณพ่อ

ภาพผุดขึ้นในความคิดลินดาชั่วนาที่ ภาพของคุณพ่อที่กำลังหัวเราะ

และทำตัวเหมือนเด็กผู้ชาย แล้วก็มีคุณดาร์นลีย์ - และเรื่องสนุก ๆ มากมาย
ที่เราจะได้ทำบนเกาะแห่งนี้ - ทั้งเล่นน้ำ - ล่ารจฉ่า -

ความตมามีตเข้าครอบคลุ่คอีกครั้ง

อาร์ลีนา ไม่มีใครจะสนุกได้เลยถ้ามีอาร์ลีนาอยู่ใกล้ ๆ ทำไมนะหรือ
อ้าว ก็อย่างลีนดาเองไม่มีทางสนุกได้อยู่แล้ว เรามีความสุขไม่ได้เนื้เวลา
มีคนที่เรา - เกลียด อยู่ด้วย ใช่แล้ว เกลียด เธอเกลียดอาร์ลีนา

กระแศความซึ่งซึ่งอันตมามีตและเร้าร้อนปะทุซึ่งน้อยย่างซ้า ๆ อีกครา

ใบหน้าของลีนดากลายเป็นสีขาจ้ด รีมฝีปากเผยออกจากกั้นเล็กน้ย
รู่มา้นตาหรี้แคบลง แล้วนิ้วมือของเธอก็เกร็งและกำเข้าหากั้น...

III

เคนเนธ มาร์แชลล์ เคาะประตูห้องของภรรยา เมื่อได้ยินเสียงเธอขาจรับ
เขาก็เปิดประตู แล้วเดินเข้าไปข้างใน

อาร์ลีนากำลังแต่งองค์ทรงเครื่องใกล้เสร็จพอดี เธอสวมชุดสีเขีย
ระยิบระยับดูคล้ายนางเงือก เธอยืนอยู่หน้ากระจกและกำลังปัดมาสคารา
บนขนตาพร้อมกับพูดว่า

“โอ้ คุณน่ะเอง เคน”

“ใช่ ผมมาคู้ว่าคู้คุณพร้อมไปหรือยัง”

“อีกหนึ่งนาที่ค้ะ”

เคนเนธ มาร์แชลล์ เดินทอดน่องไปที่หน้าต่าง แล้วมองออกไปยัง
ท้องทะเล ใบหน้าของเขาไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ เหมือนเช่นเคย สีหน้านัน
ราบเรียบนึ่งเฉย

เขาหมุนตัวกลับมาแล้วพูดว่า

“อาร์ลีนา”

“ค้ะ”

“ผมเดาว่าคู้คุณรู้จ้กกับเรตเฟิร์นมาก่อนใช่ไหม”

อาร์ลีนาตอบอย่างง่ายดายว่า

“อ้อ ค่ะ ที่รัก เราเจอกันในงานปาร์ตี้ดึกเคลทีไหนสักแห่งนี่แหละ
ฉันว่าเขาก็น่ารักน่าเอ็นดูสินะ”

“ผมก็ว่าอย่างนั้น คุณรู้มาก่อนไหมว่าเขากับภรรยาชวนกันมาที่นี่”

อาร์ลีนาเบิกตาโตจัด

“โอ้ ไม่เลยค่ะ ที่รัก เป็นเรื่องน่าประหลาดใจสุด ๆ!”

เคนเนธ มาร์แชลล์ พูดเสียงเบาว่า

“ผมก็แค่คิดว่า บางทีคุณอาจจะนึกอยากมาที่นี่เพราะเหตุนั้น ก็คุณ
ยืนยันกรกว่าเราควรมาที่นี่นี่นา”

อาร์ลีนาวางมาสคาราลง แล้วหันไปหาเขา เธอแยมม์ – เป็นรอยยิ้ม
อ่อนโยนเย้ายวนใจ ก่อนจะพูดว่า

“มีคนเคยพูดถึงที่นี่ให้ฉันฟัง น่าจะเป็นครอบครัวไรแลนด์นะ พวกเขา
บอกว่ามันช่างวิเศษสุด – ธรรมชาติสมบูรณ์! คุณไม่ชอบหรือไงคะ”

เคนเนธ มาร์แชลล์ พูดว่า

“ผมไม่แน่ใจ”

“โอ้ ที่รัก แต่คุณชอบเล่นน้ำแล้วก็นอนเอกเซนกอกนี่นา ฉันมั่นใจ
ว่าคุณจะต้องชอบที่นี่แน่นอน”

“ผมเข้าใจว่า คุณหมายถึงตัวคุณเองนะสิที่จะสนุก”

ดวงตาของเธอเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย เธอมองเขาด้วยความไม่แน่ใจ

เคนเนธ มาร์แชลล์ พูดว่า

“ผมเดาว่าความจริงก็คือ คุณบอกพ่อหนุ่มเมอเรตเฟิร์นว่าคุณจะมาที่นี่
ใช่ไหม”

อาร์ลีนาตอบว่า

“เคนเนธที่รัก คุณจะไม่ทำตัวใจร้ายใช่ไหม”

เคนเนธ มาร์แชลล์ พูดว่า

“ฟังนะ อาร์ลีนา ผมรู้ว่าคุณเป็นคนยังไง หมู่สาวสองคนนั้นรักกันดี
เจ้าหนุ่มนั้นรักเมียของเขามาก คุณต้องทำให้ชีวิตคู่ของพวกเขาสิ้นคลอน
ให้ได้หรือไม่”

อาร์ลีนาพูดว่า

“มาว่าฉันแบบนี้ไม่ยุติธรรมเลย ฉันไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย – ไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น ช่วยไม่ได้ถ้า –”

เขาอุ้มเธอพูด

“ถ้าอะไร”

เปลือยอกตาของเธอสั่นระรัว

“อ้อ ก็ได้ ฉันรู้ว่าใครต่อใครหลงใหลได้ปลื้มฉัน แต่ฉันไม่ได้ทำอะไร

พวกเขามาชอบฉันเอง”

“ฉันคุณก็ยอมรับจริงๆ นะสิ ว่าเจ้าหนุ่มเรดเพอร์นั้นน่าคลั่งไคล้คุณ”

อาร์ลีนาพูดเพิ่มพ่าวว่า

“เขาทำตัวโง่เง่ามาก”

เธอก้าวไปหาสามีอีกหนึ่งก้าว

“แต่คุณก็รู้ไม่ใช่หรือคะ เคน ว่าฉันไม่สนใจใครเลยจริงๆ นอกจากคุณ”

เธอเงยหน้ามองเขาผ่านแผงขนตาที่ปิดจนเข้มขึ้น

ใบหน้านั้นสวยสะกดใจ – เป็นหน้าตาแบบที่ผู้ชายน้อยคนนักจะสามารถต้านทานได้

เคนเนธ มาร์แชลล์ ก็มองเธออย่างเคร่งขรึม ใบหน้าของเขาสงบนิ่ง ก่อนที่เขาจะพูดด้วยน้ำเสียงเบาว่า

“ผมคิดว่าผมรู้จักคุณดี อาร์ลีนา...”

IV

เมื่อเดินออกมาจากโรงแรมทางฝั่งทิศใต้ เจลลิ่งกับชายหาดสำหรับลงเล่นน้ำจะอยู่ถัดไปเบื้องล่าง นอกจากนี้ยังมีเส้นทางเดินอ้อมหน้าผาไปทางฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะ ห่างไปไม่กี่ไมล์มีบันไดไม้ที่ชันนำทางลงไปยังซอกเว้าหลายแห่งที่ตัดเข้าไปในหน้าผา และในแผนที่ของโรงแรมระบุชื่อสถานที่นั้นไว้ว่าผาชันนี้เลตจ์ ที่นี้มีโพรงที่สลักจากหน้าผาและมีที่นั่งอยู่ในนั้น

แพทริก เรดเพอร์ กับภรรยา ได้แวะไปยังหนึ่งในโพรงเหล่านั้นหลังจากรับประทานอาหารค่ำเสร็จ คำคินนี้ห้องฟ้าไร้เมฆแสงลงตามด้วยแสงจันทร์กระจ่าง

สามีภรรยาเรดเฟิร์นนั่งลงและนั่งเคียงกันไปชั่วคราว

ในที่สุดแพทริก เรดเฟิร์น ก็พูดขึ้นว่า

“คืนนี้พิเศษไปเลยนะ คริสทีน”

“ค่ะ”

อะไรบางอย่างในน้ำเสียงของเธอคงจะทำให้เขารู้สึกอึดอัด เขานั่งโดยไม่หันไปมองเธอ

คริสทีน เรดเฟิร์น เอ่ยถามเสียงเบาว่า

“คุณรู้มาก่อนหรือเปล่าว่าผู้หญิงคนนั้นจะมาที่นี่”

เขาหันขวับแล้วพูดว่า

“ผมไม่รู้ว่าคุณหมายถึงอะไร”

“ฉันคิดว่าคุณรู้นะ”

“ฟังนะ คริสทีน ผมไม่รู้ว่าคุณเป็นอะไรของคุณ—”

เธอพูดตัดบท ลืมเสียงมีอารมณ์ขึ้นมาแล้ว เสียงของเธอสั้นเครือ

“เป็นอะไรของฉันนั่นหรือ คุณนั่นแหละเป็นอะไรของคุณ!”

“ผมไม่ได้เป็นอะไรทั้งนั้น”

“โอ้! แพทริก! เป็นสิ! คุณยืนกรานจะมาที่นี่ให้ได้ คุณอยากมาใจจะขาด ฉันน่าจะอยากจะไปไหนแต่เจออีกครึ่ง นั่น—นั่นเป็นที่ที่เราไปยืนนิมนต์กัน ส่วนคุณตั้งต้นจะมาที่นี่ให้ได้”

“อ้าว ก็ทำไมล่ะ ที่นี้มีเสน่ห์จะตายไป”

“อาจจะใช่ แต่คุณอยากมาที่นี่เพราะเธอจะมาที่นี่ต่างหาก”

“เธอหรือ ใครกัน”

“คุณนายมาร์แชลล์ไงล่ะ คุณ—คุณหลงเสน่ห์เธอ”

“ให้ตายเถอะคริสทีน อย่าทำตัวเง่าเลยนะ ทำตัวขี้ขี้แบบนี่ไม่สมกับเป็นคุณเลย”

เสียงตะคอกของเขามีแววไม่แน่ใจ เขาแคว้งโตไปอย่างนั้นเอง

เธอพูดว่า

“เราเคยมีความสุขกันมาก”

“มีความสุขหรือ เรามีความสุขแน่นอนอยู่แล้ว! ตอนนี้อย่างไรมีความสุข แต่

เราจะไม่สู้กันอีกต่อไป ถ้าผมคุยกับผู้หญิงคนอื่น แล้วคุณมาชวนทะเลาะแบบนี้”

“มันไม่ใช่แบบนั้น”

“ไซลิ ไซ ในชีวิตคู่ เราต้อง - เอ่อ - ผูกมิตรกับคนอื่นด้วย ความคิดระแวงกันแบบนี้ไม่เข้าท่าสักนิด ผม - ผมคุยกับผู้หญิงสวยๆ ไม่ได้เลยโดยที่คุณไม่ทักท้วงเอาเองว่า ผมไปตกหลุมรักเธอ -”

เขาหยุด แล้วยกไหล่

คริสทีน เรดเฟิร์น พูดยาว

“คุณหลงรักเธอ...”

“โอ้ อย่าไปป่นปี้เลย คริสทีน! ผม - ผมคุยกับเธอไม่กี่คำเอง”

“ไม่จริงเลย”

“ขอรับรองเถอะ อย่ามาทำนิสัยขี้หึงใส่ผู้หญิงสวยๆ ทุกคนที่เราพบเจอสิ”

คริสทีน เรดเฟิร์น พูดยาว

“เธอไม่ใช่แค่ผู้หญิงสวยคนไหนๆ นี่! เธอ - เธอแตกต่าง! เป็นผู้หญิงไม่ดี! ไซ ไซแล้ว เธอจะทำให้คุณเสียหายนะแพทริก ขอรับรองละ เลิกเสียทีไปจากที่นี่กันเถอะ”

แพทริก เรดเฟิร์น เียดคางขึ้นอย่างทำทนาย อย่างไรก็ตามเขาดูเด็กมากขณะพูดอย่างตื้อรั้นว่า

“อย่าพูดจาเหลวไหลน่า คริสทีน แล้วก็ - แล้วก็อย่ามาชวนทะเลาะเพราะเรื่องนี้เลย”

“ฉันไม่ได้อยากทะเลาะนะ”

“ฉันก็ทำตัวเป็นมนุษย์ที่มีเหตุผลหน่อยสิ ไปเถอะ กลับโรงแรมกัน”

เขาลุกขึ้นยืน ทั้งสองเงยไป จากนั้นคริสทีน เรดเฟิร์น ก็ลุกขึ้นด้วย เธอพูดยาว

“ก็ได้...”

ในโรงรถที่เชื่อมติดกัน บนที่นั่งตรงนั้น แอร์กูล บัวโรต์ นั่งสายศีรษะด้วยความเศร้าใจ

บางคนอาจเลือกเดินหนีด้วยความกระตือรือร้นเพื่อไม่ให้ได้ยินเรื่องส่วนตัว

ของคนอื่น แต่ไม่ใช่แอร์กูล บัวโรต์ เขาไม่มีความกระดากใจอะไรแบบนั้น

“อีกอย่างนะ” ตามที่เขาอธิบายกับเฮสติงส์ผู้เป็นสหาย เมื่อทั้งสองเจอกันหลังจากเหตุการณ์ในวันนั้น “นี่มันเกี่ยวกับการฆาตกรรม”

เฮสติงส์พูดพร้อมส่ายตาจับจ้อง

“แต่ตอนนั้นยังไม่เกิดเหตุฆาตกรรมเลยนะ”

แอร์กูล บัวโรต์ ถอนหายใจ แล้วพูดว่า

“แต่นี่นะ มงแซร์ (สหายรัก) คือเหตุบังเอิญที่ชัดเจนแจ่มแจ้ง”

“ฉันทำไมคุณไม่หยุดยังมันล่ะ”

แล้วแอร์กูล บัวโรต์ ก็พูดพร้อมกับถอนหายใจ เหมือนกับที่เขาเคยพูดมาแล้วในประเทศอียิปต์ว่า ถ้าใครคนหนึ่งตัดสินใจแน่วแน่แล้วที่จะก่อเหตุฆาตกรรม การยับยั้งพวกเขาย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย เขาไม่โทษตัวเองสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น ก็ตามที่เขาบอกแหละ นี่มันเป็นเหตุที่เลี่ยงไม่ได้

“ภายใต้ตะวันดวงนี้มีความชั่วร้ายอยู่ทุกแห่งหน”

เมื่อ**อาร์ลีนา สจ๊วร์ท** ภรรยาสาวพราวเสน่ห์ของเคมเนร มาร์แชลล์
ถูกพบเป็นศพริมหาด ณ โรงแรมอันเขียวสบบนเกาะปลั๊กวิเวก
แขกเหรื่อทั้งหลายต่างก็ตกเป็นผู้ต้องสงสัย เพราะในสายตาพวกเขา
อาร์ลีนาไม่ใช่**เหยื่อ** แต่คือปีศาจร้ายที่ควรถูกกำจัด...

ใครกันคือ**คนร้าย**ตัวจริง เมื่อทุกคนมีความลับ
ทุกคนเก็บซ่อนความแค้น ความเกลียดชัง และลัษณ์ปิดบังบางสิ่ง

กว่าเบื้องหน้าสายตาอันเฉียบแหลมของนักสืบ**แอร์ทูล ปิวไรต์**

หนึ่งในแขกคนสำคัญ แม้แต่ความลับที่ซุกซ่อนไว้ลึกที่สุด

ก็ย่อมส่งสัญญาณอันตราย เพราะท้ายที่สุดแล้ว

ทุกการกระทำนั้นทั้งร้องรอย และถูกร้องรอยคือ**จิ๊กซอว์**

อันจะนำไปสู่คำตอบของบทสรุปที่ยังไม่คลี่คลาย

พบกับหนึ่งในผลงานอมตะของอการา คริสต์

ที่จะทำให้คุณนั่งไม่ติดไปกับการเปิดโปง

โฉมหน้าที่แท้จริงของปีศาจร้าย

ภายใต้เงามรณะแห่งดั่งยคำลวง

หนังสือรวมเล่ม

ISBN 978-616-18-8347-8

9 786161 883478

ทดลองอ่าน

Illustration: Ranuth Tong

265 บาท